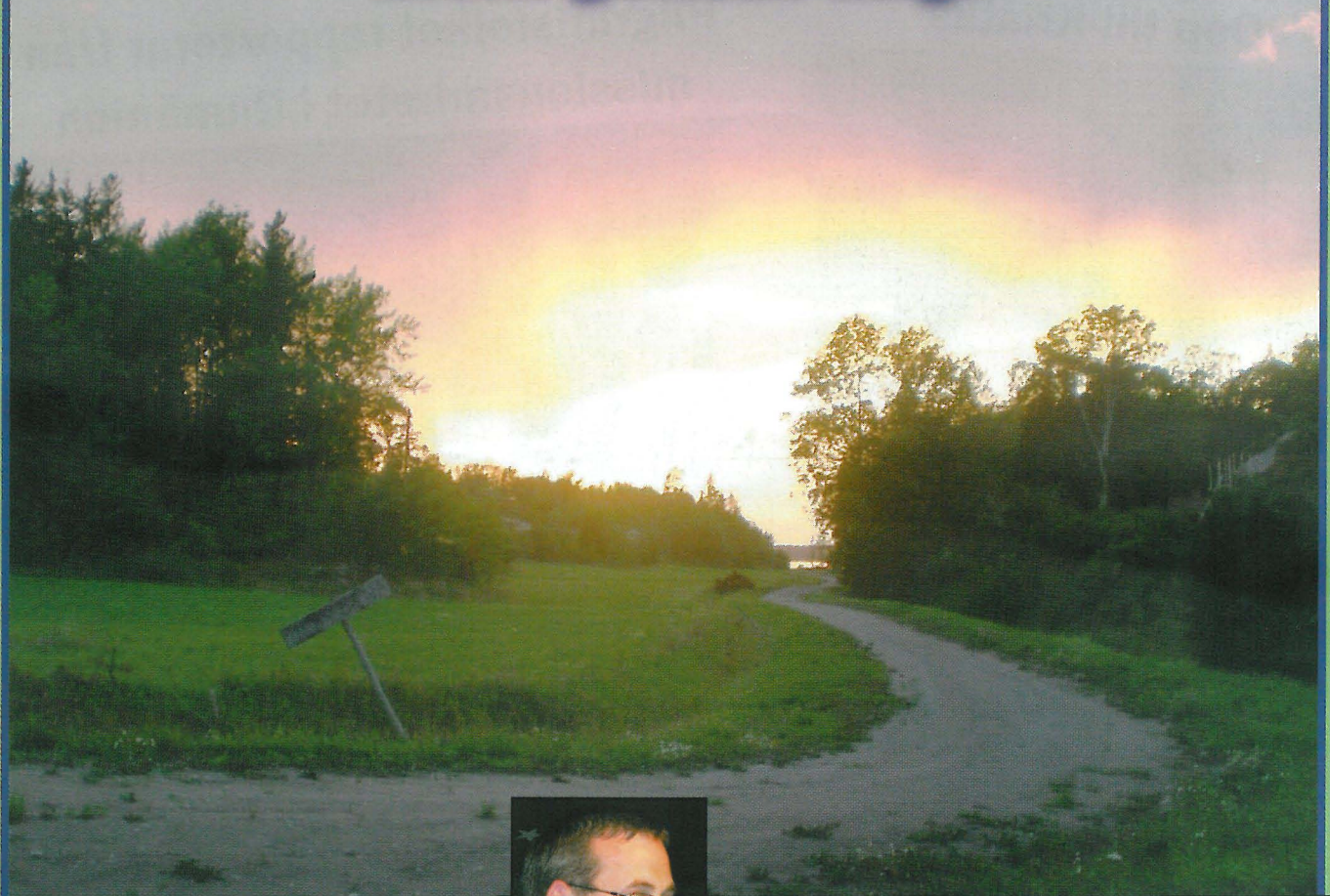

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

***Jesus sade: Jag är vägen, sanningen
och livet. Ingen kommer till Fadern
utom genom mig.***

Utan kompromiss!

Appell av Michael Hafsahl sid 20-21

Se där är han - gå inte dit!

Ledaren av Berno Vidén, sid 4-5

Församlingen och andevärlden

Predikan av Arne Imsen , sid. 6-11

Andens liv i lära och vandel

Missionsuppdraget!

Glimtar från Maranataförsamlingens sommarkonferens 2008

Dop till Kristus

Ram Bahadur Tamang (ovan) kommer från **Nepal**. Han kom till Sverige under sommaren och mötte en grupp sångare från Maranataförsamlingen på Sergels torg, vilket ledde till att han besökte församlingen och tog till vara tillfället att låta döpa sig till Kristus. (Ram Bahadurs vittnesbörd publiceras på sid 22-23.)

Norska Pilgrimsfolket (ovan t h) deltog i flera möten med sång, vittnesbörd och förkunnelse. **Jan-Egil Hafsahl** informerade om deras missionsarbete i **Rumänien** och om de behov som finns främst bland det romska folket.

Från **Litauen** fick konferensen besök av en blåsorkester (t h) under ledning av broder **Mindaugas Biveinis**. Vännerna missionerar sedan 16 år tillbaka i litauiska fångelser.

Pilgrimsfolket rapporterar från missionsarbetet i Rumänien

Missionerande blåsorkester från Litauen arbetar bland fångar

Den globala krisen drabbar Haitis folk mycket hårt

Missionen i **Dominikanska Republiken** hade sin givna plats under konferensen. **Karin** och **Berno Vidén** rapporterade från fältet och sjöng även sånger tillsammans med församlingen på spanska och haitisk kreol.

Den karibiska övärlden har drabbats hårt av senaste årets ekonomiska kriser. Matpriser och energikostnader har skjutit i höjden vilket för med sig att den fattiga delen av befolkningen fått det mycket svårt att klara sig. Mängden av undernärda i landet ökar lavinartat.

Under de senaste åren har missionsarbetet alltmer kommit att rikta in sig på just det haitiska folket. Exempelvis ligger församlingens skola i ett mycket fattigt område, en fd batey (förläggning) i samhället Palavé, där övervägande delen av befolkningen är haitier. Kommande läsår har kusinerna **Veronica** och **Nahdja Vidén** ett övergripande ansvar för skolarbetet i Palavé.

Genom **Theresia Vidén**, som är på plats i Santo Domingo, nåddes konferensen av färska hälsningar. Som ett fortsatt böneämne nämner vi den 10-årige haitiske pojken **Yefrey**, som lider av en svår kronisk lungsjukdom. Han har legat på sjukhus hela sommarlovet och Theresia har bistått honom och hans familj med många praktiska bestyr.

Ännu ett böneämne är behovet av en plats för att bygga egna lokaler för församlingsarbetet, skolan och läkarmottagning i Palavé.

Vädjan från Kaliningrad: Kom över och hjälp oss

Kaliningrad är en rysk enklavstat med ca en halv miljon invånare. Landet gränsar till Polen i syd och Litauen i norr. Enligt rapporter är kriminaliteten i landet hög. Stora delar av landet blev lagt i ruiner under andra världskriget. Efter kriget blev regionen en del av Ryssland.

Sommarkonferensen hade besök av **Venera**, en troende syster från Kaliningrad. Gripfen, främst av budskapet om Jesu tillkommelse, begav hon sig hem. Innan hon åkte berättade hon att den förkunnelse som förmedlades under konferensen, om att leva i tillkommelsen i vår svåra tid, var mycket sällsynt i hennes hemland.

Venera återvände till Kaliningrad och efter några dagar hörde hon av sig med en vädjan till församlingen om att komma till Chernyakhovsk, ett samhälle ca 80 km från huvudstaden:

"Jag berättade för en pastor här hemma om er församling och han hade redan läst något i er tidning som var översatt till ryska för några år sedan.

Ni är välkomna hit. Vi är en liten församling och här finns människor som ärligt söker Herrens ansikte, som vill leva i en nära relation till Kristus och vara redo den stund han kommer för att hämta hem sin brud.

Bed och låt Herren visa sin vilja över ett möjligt besök från er här. Vännerna här vill möta er och lyssna till de ord Herren gett er. Det är en pingstförsamling."

Inbjudan är en utmaning till oss om platser som under flera års tid legat som angelägna böneämnen i församlingen.

Rami Hanna, 14 år, ljudtekniker och fotograf under konferensen.

Se där är han - gå inte dit!

Berno Vidén

Istället för att utbedja sig den Ande som formar den troende till att leva för himmelen, med tydlig distans till världen, hänger sig många kristna idag åt allahanda karismatiska experiment för själva njutningens skull.

Den ande som Gud ger däremot, är en hjälp till att se klart vad som äger rum i tiden, att hålla sig nykter andligt sett, så att de viktiga råmärken vi har i evangeliet inte flyttas.

Jesus var oerhört angelägen om att hans lärjungar skulle få sann kunskap om den helige Ande och nödvändiga andliga realiteter. Inte främst på det teoretiska planet utan fastmer som en faktisk realitet i sina liv. I sitt avskedstal nämner han gång på gång Andens funktion; att överbevisa världen om synd, rättfärdighet och dom; att leda de sina fram till hela sanningen; att förhålliga Jesus etc. Många viktiga funktioner med andra ord.

Alldeles innan sin himmelsfärd vände sig Jesus direkt till sina lärjungar med en konkret uppmaning: *"Lämnar icke Jerusalem, utan förbiden där vad Fadern har utlovat, det varom I haven hört av mig."*, vilket handlade om att äga nödvändig beredskap för en helt ny tid som var inne. I samma andetag framkommer ytterligare en anledning till varför det var så viktigt att bida andedopet:

"Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen..."

En sådan andeutgjutelse har absolut ingenting att göra med det jagande efter känslomässiga egoistiska upplevelser man idag möter inom stora delar av kristenheten. Fokus hamnar ofta på att få ut så mycket av personliga upplevelser som möjligt, kanske genom att falla till golvet eller genom att drabbas av någon kryptisk skrottattack, vilket snarare är att jämföra med den berusningens ande man genom egoistiska motiv öppnat sig för. Istället för att utbedja sig den Ande som formar den troende till att leva för himmelen, med tydlig distans till världen, hänger man sig åt allahanda karismatiska experiment för själva njutningens skull.

Den ande som Gud ger däremot, är en hjälp till att se klart vad som äger rum i tiden, att hålla sig nykter andligt sett, så att de viktiga råmärken vi har i evangeliet inte flyttas.

Jesus undervisar sina lärjungar om ytterst allvarliga ting. Först förklarar han för dem att templet i Jerusalem, den stolta byggnad som krävt mer än fyra decenniers arbete att förfärdiga, kommer att förlora sin funktion. Dess tid som central punkt i frälsningshistorien var på väg att ta slut. *"Här skall icke lämnas sten på sten; allt skall bliva nedbrutet."* var Jesu klara ord.

Som svar på en fråga om tillkommelsen och tidens ände uppmanar Jesus sedan i sin undervisning lärjungarna att vara på sin vakt mot förvillelsen. Många rykten kommer att florera om märkvärdiga väckelser här eller

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2008

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

där, om krig, farsoter och annat som ska drabba jorden. *"Sen till att I icke förlören besinningen."*

I Lukas evangelium tillfrågas Jesus när Guds rike skulle komma varvid han svarar:

"Guds rike kommer icke på sådant sätt att det kan förnimmas med ögonen, ej heller skall man kunna säga: 'Se, här är det', eller: 'Där är det.' Ty se Guds rike är invärtes i eder."

Vidare säger Jesus (om Människosonen): *"Väl skall man då säga till eder: 'Se där är han', eller: 'Se här är han'; men gå icke dit, och löpen icke därefter."*

Något av detta jagande är vad vi möter idag. Allteftersom vindkasterna driver fram förväntas man anamma alla olika fenomen som dyker upp, antingen för enhetens skull eller också för att inte stå emot 'Guds smörjelse', ett vanligt påstående som når många kristna i en förtäckt hotande form. Än ska man vallfärda till Korea för att lära sig om församlingstillväxt för att; 'där borta har de så stora församlingar', eller också ska man resa till Toronto för att inte missa 'vad Gud gör där'. Senast i raden av nya andliga fenomen handlar om att rikta sina blickar mot Florida. Spaltmetrar med skildringar och uppmaningar om att ta emot vad som där sker sköljer över oss genom olika kristna media.

Då man synar sensationerna lite mer på djupet och undersöker vad det är som har sådan attraktionsförmåga på så många människor, däribland även andedöpta kristna, lyser denna hunger efter egna upplevelser och personlig tillfredsställelse igenom; jag vill ha, jag vill känna, falla osv. Hur är det möjligt att detta flackande jorden runt på jakten efter upplevelser kan vinna så stort insteg bland bibeltroende människor? Gamla förkunnare blir som förbytta och tappar fotfästet. Man verkar vara livrädd för att kanske missa andevågen; 'tänk om den är från Gud?'

En annan sida av sensationer som gärna lyfts fram är vittnesbörd av personer som besökt tillvaron utanför jordelivet; *"Jag var i himlen"* eller *"Jag var i helvetet"* är rubriker man kan läsa. Kampanjer ordnas, böcker skrivs och säljs och människor förundras. Guds ord däremot har satt upp gränser för människan. Bibeln varnar tydligt för kontakt med andra sidan, något som mycket lätt kan leda människor in i spiritism och ockultism. En viktig befallning till Guds folk var att andebesvärjare och spåkvinnor utan barmhärtighet skulle avlägsnas från Israel.

Då Jesus berättar om Lasarus vid den rike mannens port, beskriver han hur den rike mannen efter sitt jordeliv hamnar i dödsriket. Under svåra plågor väddar mannen om att Lasarus, som också han avlidit men

som nu befann sig i Abrahams sköte, skulle sändas tillbaka för att varna hans bröder, så att inte också de skulle komma till detta pinorum. Svaret han fick hänvisar till Moses och profeterna:

"Han svarade: Nej, fader Abraham; men om någon kommer till dem från de döda, så skola de göra bättring." Då sade han till honom: 'Lyssna de icke till Moses och profeterna, så skola de icke heller låta övertyga sig, om någon uppstår från de döda.'" Ockultism är att beblanda sig med den demoniska världen och kan aldrig bli ett medel för människors frälsning.

Vi behöver inte jaga sensationer eller mirakler. Vi behöver inte rikta blickarna till vare sig öst eller väst i sökandet efter Gud. Alla dessa fenomen vi möter i tiden har föga med Bibelns förkunnelse om församlingen att göra. I Guds ord lyfts den lokala församlingens suveränitet fram på ett oerhört mäktigt sätt. Jesus säger: *"Ty var två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem."* En sådan konstellation ser inte ut att vara något men inför Gud är det dyrbart då de troende församlas i Jesu namn.

Två eller tre ser inte heller ut att vara något att lyfta fram men det är precis vad Jesus gör. Om han åtminstone kunde ha sagt att ju fler ni blir, desto starkare kommer ni att vara. Men nej, Guds rike tävlar aldrig på världens villkor, där det är mängden som avgör. Det som ingenting var utvalde Gud för att låta det som menar sig vara något komma på skam. Gud lönar troheten i det lilla. Om Gud bekänner sig till de två eller tre som ståndaktigt håller ut i bön och sätter sitt hopp till Honom, är det också där församlingen bör ha sitt fokus.

Två lärjungar frågade Jesus: *"Var bor du?"* De fick ett mycket naturligt och jordnära svar: *"Kommen och sen."* Sedan tillbringade de den dagen tillsammans med Jesus i hans hem. Jesus gjorde vad vi alla kan göra. Han inbjöd till en naturlig mötesplats, en plats till församlande, befriad från religiös symbolik och andra onaturliga element. Jesus började inte tala om sig själv som någon som kom långt bortifrån med ett märkvärdigt budskap som skulle slå världen med häpnad. Nej, han inbjöd lärjungarna att komma hem till sig.

Den nytestamentliga församlingen, som måste ses som den mest ursprungliga, hade också den hemmet som naturlig mötesplats för de troende. Exempelvis når oss en hälsning i Filemons andra vers: *"...och Arkippus, vår medkämpe, och den församling som kommer tillhoppa i ditt hus."*

Hemma i husen delades gemenskapen med gemensamma måltider, bön och undervisning. Det fanns ingen hierarki med biskopar, präster, pastorer eller andra som skaffat sig positioner eller speciella taburetter. Allesam-

mans var de ett hjärta och en själ.

Låt dig inte psykas av alla begäbbare som i sin uppblåsta överandlighet påstår att du stänger dörrarna till vad Gud vill göra om du markerar avstånd från de karismatiska vindar som blåser och gör allt de kan för att få din respons och uppmärksamhet. Varför anamma något som händer långt därborta och som kretsar kring en upphöjd människas spektakulära showliknande föreställningar då Gud i sitt ord säger att han uppenbarar sig i det lilla, där två eller tre är församlade i hans namn. Det ligger en oerhörd hemlighet i det församlandet, som inte kan ersättas av något annat.

Du behöver inte resa vare sig till Florida eller Kanada för att leva i Guds smörjelse. Gud är allestädes närvarande och uppenbarar sig i den lokala församlingen, till vilken han också genom sina löften knutit sitt namn. Han är församlingens suveräne byggmästare. Hebreerbrevets författare skriver att vi är Hans hus *"såfram vi intill änden hålla fast vår frimodighet och vår berömmelse i hoppet."*

Den helige Ande är alltså utgjuten vilket är en stor outhärlig hjälp för oss som lever i den yttersta tiden. Vi behöver andlig klarsyn för att genomskåda alla dessa falskarior som söker fånga vår uppmärksamhet. Anden hjälper oss att skåda framåt mot det eviga målet. Tiden går mot sitt slut och Jesus kommer snart för att hemförlova sin församling.

I berättelsen om Noa finns en bild som på ett talande sätt beskriver församlingens position i tiden. Han lät en duva flyga ut ur arken för att få se om vattnet efter syndafloden hade sjunkit undan;

"Men duvan fann ingen plats där hon kunde vila sin fot, utan kom tillbaka till honom i arken, ty vatten betäckte hela jorden. Då räckte han ut sin hand och tog henne in till sig i arken."

Duvan fann ingen plats att slå sig till ro. Jesus hade under sin tid på jorden ingen plats där han kunde vila sitt huvud. På samma sätt är det för församlingen. Hon finner ingen plats i tiden att slå sig till ro. Församlingen befinner sig fortfarande här i tiden av en enda anledning; att fullborda det uppdrag Herren Jesus anbefallt henne. Då det uppdraget är slutfört kommer en Guds basun att ljuda och det blir dags för hemfärd.

"Ty Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i Kristus döda uppstå; sedan skola vi som då ännu leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos Herren." ■

Församlingen och andevärlden

Andevärlden är en realitet, mer verksam än det vi vanligtvis tänker. Den osynliga andevärlden synliggöres i sådant som så småningom kan registreras med våra fem sinnen. Vi ser icke makterna som opererar i det fördolda, men vi ser resultatet, verkningarna; de uppenbarar sig praktiskt taget på alla plan och på alla områden.

Man kan tala om att i andevärlden finns det olika klasser, grupper, maktkonstellationer med olika uppgifter. De har olika aktionsradie och arbetar på olika nivåer, eller som skriften säger, "är verksamma" på olika nivåer.

Det finns makter avdelade för den primitiva människan och det finns makter avdelade för det vi kallar den kultiverade eller civiliserade människan. De här makterna bygger upp olika block. En klass av andar kallas demoner, vars huvudsakliga uppgift uppenbarligen är att plåga människor – inte att inspirera människorna i deras väg bort ifrån Gud utan att plåga. Det är fråga om plågodemoner som kan utsätta människor för olika attacker. Det finns ting som inte kan förklaras, smärtor, plågor, underliga olyckor som inte har någon vanlig logisk förklaring utan har något samband med den osynliga andevärldens speciella operationer. Vi kan tala om sjukdomsdemoner, vansinnesdemoner, olycksdemoner. De finns där som en realitet även om begreppen saknas. Det finns sömnlöshetsdemoner och så tror jag att mycket av det som vi kallar för begär av olika slag är demoniska attacker. När en människa har blivit befriad i frälsningen, så finns det

makter som vill stimulera begär genom att framkalla lustförnimmelser – eller skräckförnimmelser av förflutna händelser. Tankarna styrs in på speciella erfarenheter och i sinnet har man minnets galleri. Det finns makter som hela tiden opererar för att fixera oss vid något som ligger bakom. Det kan vara nånting som vi är speciellt förtjusta i, eller helt avskyr, har varit förtjusta i eller har avskytt. De här makterna vill fixera människan vid det så hon blir låst och ingjuta i hennes inre föreställningar att hon aldrig kan bli löst, utan måste ha det här med sig. Det i sin tur framkallar trots eller resignation. Detta är också typiska utslag av en andemakts inflytande.

Sedan finns andra makter som naturligtvis inte opererar på det sättet, de är vad vi skulle kunna benämna speciellt religiösa. Bibeln kallar dem egentligen för orena andar. Att de har sitt speciella verksamhetsområde och aktionsradie, ser vi därutav att de som var besatta av dessa makter exempelvis höll till vid gravarna. De var alltså fixerade inom ett visst område och där representerade de ett ohyggligt maktblock.

De orena andarna, de religiösa andarna, opererar ofta i gudstjänsten och ibland framträder de i olika dräkter och i olika språk genom speciellt mediala människor. De här uppträdde i huvudsak hos kvinnor och gjorde uttalanden som ibland var rent smickrande och andra gånger våldsamma. Då de uppträdde i kvinnor uppträdde de vanligtvis mycket smickrande och då den här orena andemakten

uppträdde i män var den onaturligt, extremt våldsam.

Vi ser att dessa andemakter har olika uttrycksmedel och olika instrument och utnyttjar till och med temperament. De bygger upp människan till att bli någonting extremt, någonting onaturligt, omänskligt eller kanske vi hellre ska säga någonting övermänskligt.

Dessa makter som kan vara rätt ohyggliga och många, de kan få en människa till operationsbas och utifrån den kan de verka en mängd ohyggliga ting.

Vi har exemplet om mannen som var besatt av en demonisk härspekt. Han blev befriad och andemakterna ropade till Jesus att de skulle slippa att fara i avgrunden utan de ville in i svinen. Så for de in i svinen och när de gjort det störtade sig hela svinhjorden ner i bergsstupet. Här ser vi alltså olika klasser av makter som verkar på olika nivåer. Men dessa, plågodemoner har stöd och står i ett intimt samarbete med makter av en helt annan karaktär. Ju närmre den kristna, den levande församlingen de kommer, dess svårare blir de att avslöja. Därför säger skriften att det är nödvändigt för församlingen att ha andebedömningens gåva. De här makterna har en utomordentlig förmåga att förstå sig och förskapa sig. Om församlingen ska kunna klara sig måste den ha en oerhörd skärpa och vaksamhet.

Men det räcker inte med vaksamhet, det måste till en speciell gåva för att avslöja dem och det är andebedömningens gåva som behövs för att lära känna igen dem. De här makterna är så svåra att avslöja eftersom de opererar i församlingens

Predikan av Arne Imsen, 1974

närhet eller i församlingen. De opererar som medlöpare, som lärjungar, som profeter, som apostlar, som välgörare, som filantroper, socialarbetare, diakoner och därför är de så fruktanvärt svåra att upptäcka. Bibeln säger att vi behöver, för att kunna förstå det här, andebedomningens gåva. Jag förvånar mig över att det här landet har bortåt 100 000 pingstväänner – hundratusen pingstväänner... och när jag ser vad de andligen förmår blir jag rent förskräckt, för de förmår praktiskt taget ingenting. Det är en fruktansvärd salva att kasta ut, men jag säger det med en ohygglig smärta därför att emot dessa makter som infiltrerar i församlingen förmår de praktiskt taget ingenting.

Vad är underhållning? Det är ett religiöst försök att förvanska och förvandla evangelium och förfina gudstjänstlivet eller kultivera det. Det är en regelrätt underhållningsdemon. Alla dessa strävanden i den riktningen – vem är det som har inspirerat till det? Vi kan ta allt detta som man arbetar med då det gäller sång- och musikliv, vilken oerhörd precision och prestation som man lägger ner på det

området, parallellt med att bönelivet är så uttunnat och så tynande så det knappt märks att det fungerar.

Man förmår ingenting mot det här för de här makterna har fått allt större verksamhetsradie.

Nu kommer jag till det jag ska beröra här ikväll. Dessa makter stormar fram, mot de spärar och barriärer som skyddar församlingen. De arbetar med avsikten att få gränserna utsuddade, att få väggarna nedrivna, att få murarna pulveriserade och de arbetar med avsikten att skapa en ny form av enhet och gemenskap.

Redan i urkristen tid fanns den här faran och Paulus varnar för den med en oerhörd skärpa. Vill du se dessa makters olika uttrycksätt, argument, inspirationer och idéer, då rekommenderar jag dig att läsa tidningen Dagen. Där har du språkröret för dessa ohyggliga makter. Det är få organ som haft en sådan förmåga att destruera och underminera tron som just tidningen Dagen. Den är det språkliga uttrycket för denna beblandning, denna förörening och därför kan vi säga att som organ betraktat är det ett av de farligaste som finns. Oerhört många sinnen har blivit förorenade och besmittade genom Dagen.

Jag säger inte det här för att på något sätt såra någon. För mig är detta fruktansvärt allvarligt. Om man inte är alldeles död intellektuellt och totalt har förlorat kravet på andlig hygien, kan man inte förneka utvecklingen under de senaste decennierna. Det finns ingen möjlighet att överbygga det som har varit med det som är, därför att det är så väsensskilt att det representerar två herrar, två väsensskilda inspirationer, två olika läror.

Samtliga bibelfrågor är på ett eller annat sätt antastade och underminerade.

När det gäller frågan om församlingens förhållande till samhället kan nämnas

hela registret av frågor och problem som församlingen måste ta ställning till. Icke på ett enda område är Ordet oantastat och jag är helt övertygad om att pingstpionjerna inte skulle känna igen den förkunelse som idag går ut från de predikstolar där de själva en gång stod.

Ett av de allvarligaste problem som Guds folk haft att ta ställning till är frågan om statsbidragen. Det nya evangeliet, samhällsevangeliet, det samhällstillvända och den nya anden och de nya strömningarna och inspirationerna bor inte längre bara hos enskilda ute i periferin, men har fått fäste i församlingens hjärta. Det fanns icke en enda levande pingstvän som för några decennier sedan med något större allvar skulle ha ställt frågan om statsbidragens berättigande. Bara detta är avslöjande nog för utvecklingen. Men den som är blind ser icke. Därför kommer icke utvecklingen att ändras, möjligen kommer den att hejdas en tid eftersom en och annan röst fortfarande protesterar.

Den som vill studera skökoväsendets sanna natur ska ta upp den här problematiken och studera den utifrån Skriften och kyrkohistorien. Då upptäcker man vad som har skett när församlingen kommit in i sådana förhållanden. Vi borde vara bestörta till bristningsgränsen inför det som äger rum, eftersom just pingstfolket har haft en oerhörd resonans för uppenbarelseens evangelium. Vi borde vara skakade i djupet av vår själ inför det faktum att vi ser hur fördämningarna brister och floden av världslighet och världslikställighet tränger sig allt djupare. Det är inte längre bara hos enskilda individer, men hela systemet blir genomsyrat utav den här ohyggliga surdegen. Vi kan kalla det för modernismens surdeg.

I andra Korinterbrevet heter det så här:

-Jag nitälskar för eder såsom Gud nitälskar, och jag har trolovat eder med Kristus, och ingen annan, för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. Men jag fruktar att såsom ormen i sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus. Om någon kommer och predikar en annan Jesus, än den vi hava predikat, eller om I undfån ett annat slags ande, än den I förut haven undfått, eller ett annat slags evangelium, än det I förut haven mottagit, då fördragen I ju sådant alltför väl. (2 Kor 11:2-4)

"Vi borde vara skakade i djupet av vår själ inför det faktum att vi ser hur fördämningarna brister och floden av världslighet och världslikställighet tränger sig allt djupare. Det är inte längre bara hos enskilda individer, men hela systemet blir genomsyrat utav den här ohyggliga surdegen. Vi kan kalla det för modernismens surdeg."

Paulus, vad du är kritisk, kan du säga så om en församling som du själv har varit med och grundat, att ni är undfallande emot ting som inte är oskyldigt, enkelt och ofarligt. Men ska församlingen vara en jungfru eller en sköka? Detta är frågan. Om församlingen ska vara en ren jungfru så måste hon ha en Herre - *en* Herre!

Nu säger Paulus att det inte finns bara en Kristusbild, då den falska profetian har sin Kristus. Därför säger också ängeln: Denne Jesus som ni har sett fara till himlen, han skall komma tillbaka. *Denne!* Det är inte likgiltigt vilken Jesus vi tror på, utan det är demonstrativt utpekade att denne Jesus som ni har sett fara upp till himlen, han skall komma igen.

Det var inte judarnas Messias det handlade om, därför att judarnas Messias saknade någonting väsentligt.

"Om församlingen hade bevarat sig under århundradena som en väckelserörelse och icke blivit kyrkliga maktblock med politiska makttinstrument så hade det icke funnits vare sig kommunism eller nazism."

Judarnas messiasgestalt saknade försoningslidandet. Deras Messias som skulle upprätta Davids hus och Davids tron var en politisk Messias. När Jesus kom blev han icke mottagen eftersom han kom som den lidande tjänaren, och då han förde fram undervisningen om försoningslidandet stod de helt främmande för Messiasgestalten som de hade gjort sig föreställningar om och som nu inte på något vis passade in i den här bilden. När de såg Jesus kunde de icke på något sätt finna någon beröringspunkt mellan honom och den Messias de väntade på. Så bedrog de sig.

Bibeln talar om den Messias som himmelen måste behålla till dess vederkvickelsens tider är inne då Gud ska upprätta allt. Det finns apostlarnas Jesus och

den urkristna församlingens Jesus, det vill säga, den Jesus som förkunnades i initialskedet, i själva upprinnelsen. Vi kan läsa om det i Galaterbrevet. Så här strängt och så här skärpt framhåller Paulus det:

-Det förundrar mig att ni så hastigt avfaller från honom som har kallat eder till att vara i Kristi nåd och vända eder till ett nytt evangelium. (Gal 1:6)

Vad var det vi läste? Hastigt avfall. Och omvändelse.

Hastigt avfall. Det var den urkristna församlingens problem. Vad var det då som var så farligt för den urkristna församlingen? Vad var det för anknytningspunkter församlingen hade, som gjorde att den stod så öppen för infiltrationer av den här karaktären?

Vad är det som bereder marken för antikrists framträdande? Jag har hört under de sista åren att det skulle vara Ryssland, kommunismen i Ryssland eller i Kina. Det är verkligen en utomordentlig förenkling, för långt innan det fanns någon kommunism i Ryssland eller maoism i Kina, så varnade Bibeln och sa: "Från oss har de gått ut.." Från oss.

I Johannes första brev heter det så här:

-Mina barn, nu är den yttersta tiden. I haven ju hört att en antikrist skall komma, och redan hava många antikrister uppstått; därav förstå vi att den yttersta tiden är inne. (1Joh 2:18)

Antikrist förbereds icke genom kommunismen utan kommunismen är en konsekvens, ett resultat av ett långt pågående avfall i kristenheten. Det vill säga; orsaken till kommunismen kan sökas i skökokristendomen och i skökoreligiositeten.

Om församlingen hade bevarat sig under århundradena som en väckelserörelse och icke blivit kyrkliga maktblock med politiska makttinstrument så hade det icke funnits vare sig kommunism eller nazism. Förutsättningarna för allt detta har skapats i den församling som förvärldsligats och blivit en inomvärldslig maktfaktor och uppträtt i världen med maktspråk och utrustat sig med ekonomiska, politiska, sociala, kulturella makttmedel. Där har vi grundorsaken.

Den fruktansvärda oheliga alliansen mellan generalerna och prästerna kan vi läsa om genom hela historien.

Det är blodiga krig, religionskrig och korståg. Jag vill säga att förutsättningen för den ryska revolutionen var tsarväldet

som konserverades av den grekiskt-ortodoxa kyrkan eller öst-romerska kyrkan. Vem är det som konserverar nöden och eländet i vår tid om det inte är den fallna kristenheten. Är det inte det? Vi talar om vår mission som egentligen inte är något annat än allmosegivande. Vi behöver inte gå till u-länderna för att se de här missförhållandena, för i Skriften har det givits oss ett ideal som vi står så långt borta ifrån, så det är flera ljusår dit, och troligen kommer vi inte dit innan Jesus hinner komma tillbaka.

Men det heter att "*de hade allting gemensamt*". Ingen sa att det han ägde var hans eller hennes, de var fria från alla former av materialism och det fanns ingenting av privatkapitalistisk egoism.

Den skara som Herren tog ut ifrån den judiska skökan och som sedan förföljdes av den henne och det romerska vilddjuret, den skaran stod fri i alla avseenden. Den var fri i förhållande till staten, den var fri i förhållande till synagogan, den var fri i förhållande till politik och kultur, för emellan den och den omgivande världen fanns ett kors rest. Man vågade inte berömma sig av sina sociala eller filantropiska insatser på det ena eller det andra området, utan det enda man vågade berömma sig av det var Jesus Kristus och honom såsom korsfäst.

Det här är oerhört allvarligt och därför ska vi lägga märke till att hela den katolska världen har sin förutsättning i den efterapostoliska tidens ohyggliga utveckling då man avlägsnade sig från centrum och blev periferisk. Man förlorade det utomvärldsliga perspektivet och blev allt mer inomvärldslig i sina reformsträvanden. Man skulle rädda världen på ett nytt sätt, men vad har resultatet blivit? Det har skapats religiösa och politiska system som har varit kusliga och frukansvärda. Vad dessa makter har uträttat under årtusendenas förlopp, det kan du läsa om i Uppenbarelsesboken.

De som skulle vilja gå en fri väg har verkligen fått betala med sitt blod. De har blivit martyrer, de har fått utstå ett fruktansvärt lidande. Inte alltid fysiskt, så att de blir slagna blodiga; många gånger har det varit så. Men det värsta vapnet som denna ohyggliga fiende har förfogat över det har varit psykisk terror. Att bli ständigt nedpsykad och stämplad som idiot, galning, svärmare, upprorsmakare, uppviglare, det har varit deras lott. De har verkligen fått äta lidandets bröd och du ska inte tro att det är hånet från

hedningarna som varit det sårande och plågsamma, utan det är hånet från den officiella kristenhetens väl kultiverade representanter. Det är ingen skillnad på det religiösa maktblock som vi idag ser förkroppsligat i de olika systemen och det som har varit. Det är bara det att själva förföljelsen idag är förfinad och har andra uttrycksmedel.

Det har skrivits oerhörda historier om biskopar och präster och kyrkliga dignitärer som blivit döpta i den helige Ande, för att inge människorna en föreställning om att det här skulle vara någonting alldeles särskilt. De blir sannerligen inte döpta i den helige Ande för att de är biskopar och präster, de blir det *trots* att de är det. Man blir inte döpt i den helige Ande för att man är med i ett eller annat sammanhang, för Gud döper icke institutioner och organisationer i den helige Ande – han döper individer som längtar efter Gud. Hans avsikt är att efter dopet i den helige Ande försöka skaffa lotsar som kan leda dem ut ur sammanhangen, men det finns ingen som vågar uppträda till deras hjälp. Istället för att då bli hjälpta så konserveras de i sammanhangen och så blir till och med andedopsupplevelsen något ännu värre och ännu farligare och ännu allvarigare än de tillstånd som de levt i tidigare.

Man varnar för kommunismen, FNL och allt vad det är för någonting. Men varför skriker man inte ut varningens budskap för materialismen som är hundratusen gånger värre?

Vårt problem är inte kommunismen. Jag skulle tro att det är på det här sättet som det var för judarna. Bibeln skrev om judarna att de skulle ut ur nationerna, de skulle tillbaka till sitt land. Men de satt så säkert och så tryggt bland hedningarna så att när sionismen kom med locktonerna, när fiskare kom för att fiska upp dem i de olika nationerna så satt de kvar. De hade visserligen läst profetierna och kände till alltsammans detta, men de var så assimilerade i världsekonomin, bland folken så de kunde inte komma ut.

När det inte gick med fiskare, så sände Gud jägare. Då trädde Adolf Hitler in på scenen och det var inte längre fråga om att fiska, då handlade det om att driva dem tillbaka till landet.

Hur otäckt det än låter så var också Adolf Hitler, på sitt sätt, en Guds tjänare.

Det är likadant i den här tiden. Gud talar genom fiskare som kommer med sitt budskap och vill ha loss sitt folk inom de religiösa nationerna, samfundsväsen, kyrkoväsen, skökoväsen, ifrån demoni och ifrån världslighet, ifrån formalism och förkyrkligande. Han vill ha ut dem i frihet, till trons välsignade territorium, för att bli deras suveräne konung. Vad sker? Man är så assimilerad, man är så insyltad så man sitter fastlåst.

Församlingen måste ut ur kyrkofurstars exploatering, ut ur matriklar, ut ur organisationer, ut ur samfund. Församlingen måste ut och därför kommer Herren att skicka jägare. Dessa jägare blir inga profeter som säger "*så säger Herren*", utan du kan räkna med att de kommer att vara diaboliska, sataniska och djävulska.

De kommer inte som den helige Ande och frågar dig om du är redo att offra dig för Guds verk. De kommer när du har haft din tid; när Herren har kallat dig att lida, kallat dig att tjäna och du sitter kvar på parkett som åskådare, komfortabelt och välmående. Då kommer Herren kanske att ta ifrån dig allt vad du äger och ställa dig på absolut bar backe och där kommer du att få sitta tills Herren blir ditt livs källa.

Tro inte att det här lyckoriket, det här välfärdssparadis som vi har byggt upp och ingärdat oss i, också i församlingen; tro inte att det är något tusenårsrike. Fundamenten kommer att rasa undan och alla de som idag ger sken av samarbetsvilja, tolerans och sympati, de som idag är redo att ge sina bidrag kommer då den helige Ande slår ner att visa sitt rätta ansikte. Då ska det visa sig, sannerligen, det var ingenting annat än det gamla vilddjuret i en ny mask. När masken rasar av ska det visa sig att det är vilddjursmakten som opererar på ett förledande och förföriskt sätt.

Det finns ett folk som säger: Alla mina källor har vi i Gud." Och det finns ett folk som säger *i honom, genom honom* och *ifrån honom*, hämtar hela kroppen sin tillväxt, att byggas upp till ett heligt folk, ett avskilt folk, ett fritt folk, ett högtidsfirande folk, ett sant Guds folk. De lever i det heliga martyriet.

Johannes säger så här:

-Mina barn, nu är den yttersta tiden. I haven ju hört att en antikrist skall komma, och redan hava många antikrister uppstått; därav förstå vi att den yttersta tiden är inne. Från

oss hava de utgått..."

Kan du tänka dig att antikristerna har sina rötter i den urkristna församlingen och de har icke blivit färre sedan den tiden, de har mångdubblats, det vill säga, multiplicerats generation efter generation och nu är de i miljoner. Men det är underbart då det i den kristna församlingen är så varmt och hett, och en sådan livskraft att den antikristliga anden inte trivs. Det heter

"Det finns ett folk som säger: 'Alla mina källor har vi i Gud.' Och det finns ett folk som säger: 'i honom, genom honom och ifrån honom, hämtar hela kroppen sin tillväxt, att byggas upp till ett heligt folk, ett avskilt folk, ett fritt folk, ett högtidsfirande folk, ett sant Guds folk.' De lever i det heliga martyriet."

"från oss ha de utgått". Men tänk då hur denna antikristendom har fått bygga ett system, en kyrka och fått ett prästerskap och profeter och blivit legaliserad och auktoriserad utav kristenheten,

Det kan väl inte vara någon tillfällighet att Kathryn Kuhlman med sådan förtjusning berättat att hon mottagit påvens välsignelse och ur hans hand fått en medalj med en duva. Påven har förklarat att han dagligen beder för henne och hennes arbete. Det är så man ryser.

Den mannen är en överste-representant för ett system som har mördat och dödat miljoner av dina och mina trossyskon. Jag har en annan Jesus än katolska kyrkan har, det ska du veta, jag har en annan Jesus än vad påven har. Stora kyrkofurstar går idag omkring och skryter med att de har gemenskap med kardinalerna, det vill säga, det som är ett tydligt uttryck för det djupaste avfall, det är idag deras stolthet. När till och med avfallet stämplas som utveckling, då är det höjden av avfall.

Vad är det som sker? Det är modern som håller på att samla ihop sina döttrar, hon ska ha tillbaka alla sina döttrar. I *en*

kyrka, ett prästerskap, en ande. Men det är inte den helige Ande.

För att avleda människornas uppmärksamhet, pekar man på missförhållanden i världen, det kommunistiska systemet och socialismen. Det vill säga; man pekar på det stora vilddjuret för att dölja sitt eget lilla vilddjurs regemente. Förmodligen blir ändstationen ett dårhus för den som predikar Guds Ord. När utvecklingen har gått tillräckligt långt kommer levande kristna att kastas, inte i fängelse, men in på psykiatriska kliniker. De kommer inte att möta bödlar med bila eller exekutivplutoner med gevär – sådant är relativt enkelt att möta, för då ser man var fienden opererar. De kommer att möta psykiatriker, psykologer, teologer och psykiatriska kliniker, själavårdskliniker. Där kommer de att bli specialbehandlade och där kommer pingstteologer och lutherska teologer att hjälpas åt att underminera och utsläta alla levande kristna profiler för att göra dem lika konturlösa som de själva är.

Det är sensationellt att tusen pingstförsamlingar här i landet knappast har en profet. Var finns profeterna som ropar ut till kristenheten: *"Stå upp och gå ut och möt honom!"*

Man behandlar ämnet om Jesu tillkommelse vetenskapligt, akademiskt bildat, då man helt enkelt borde vända ut och in på sig – som Paulus säger, jag vet mig ingen råd med er. Jag vet inte om jag ska göra mig bevekande eller om jag ska dundra. Han säger: har jag varit från mina sinnen har jag varit det i Guds tjänst... Fariséerna och de skriftlärdade hade också sina scheman. Men vad hjälper det. Frågan är ju inte vad vi kan läsa oss till, och skaffa oss teoretisk kunskap om, utan vad som är uppenbarelse och uppbarelse kraft som kan påverka vårt liv. Detta teoretiserande med alla de här sanningarna är förödande, för om man har behandlat dem på det här sättet så är man förr eller senare färdig med dem.

Sanningen om Jesu tillkommelse! Vi borde störta ner på golvet och ropa Herre Jesus och vi borde ropa varningens ord till ungdomarna. Istället matar vi dem med professionell musik, gospel, billig gospel eller någonting i den där stilen, och är med och odlar en mentalitet som är rent fruktansvärd. Den är så ohygglig att det går strängt taget inte att hålla en rejäl väckelsepredikan, utan att man ska

"Fräls oss ifrån allt detta publikfrieri, allt denna inställsamhet och allt detta smicker. Fräls oss ifrån alla dessa försök att vinna ära och gunst bland människor. Fräls oss från självförgudning och människotillbedjan. Rena vår tillbedjan så vi kan tillbedja dig i ande och sanning."

interfoliera det med något underhållande moment, därför att man är blasé och sofistikerad. Man har provat allt och det är så med en människa som inte har uppenbarelsens ljus, hon tröttnar snart till och med på det profetiska budskapet. Det blir tjat på tjat och gnat på gnat, lite här och lite där.

Ty då alla våra hugskott har blivit lanserade och matchats fram, vad återstår? Ett jättedigt vakuüm så stort att det måste fyllas med ytterligare andemakter.

Varje tid har sina gudar och sina speciella inspirationer och nymodigheter. Vi måste ständigt pröva något nytt för att hålla liv i verksamheten.

Till och med Jesus misströstad:

-Ska väl Människosonen när han kommer finna tro här på jorden?

Hur kan vi vara så självsäkra, så oerhört självmedvetna och självgoda? När Jesus träder fram, ställer han upp föredömet för den levande kristendomen. Han säger: *"här har vi det sanna föredömet"*, och så pekar han på en änka. Vad är det som kännetecknar en änka? Hon är helt försvarslös. Hon är hjälplös och utlämnad. Där har du bilden på församlingen i världen. Församlingen har ingen herre i världen. I världen och inför världen står församlingen som en änka, därför att hon har dött bort ifrån världen och världen har dött bort ifrån henne. Hon står där hjälplös och försvarslös och kan inte appellera eller vädja till någon rättslig instans eller moralisk eller religiös instans på jorden. Hon måste gå till den ende som kan ge henne hjälp och det är

domaren själv.

Vem är vår domare, vem är vår Herre? Är det han som sitter på Faderns högra sida i härligheten?

Församlingen har under tiden här skaffat sig nya herrar och övergivit sitt änkestånd och kommit in i nya äktenskapliga förhållanden och relationer. Hon har fått det bra, blivit trygg, blivit säker. Men Jesus sa: männe Människosonen skall finna tro...? Vad för tro? Icke religiös, intellektuell vetenskaplig tro, men uppenbarelsestro. Den tro som kännetecknas av avskildhet, ensamhet, den tro som har föregåtts av sorg, för man blir icke änka utan sorg. Någon har dött och något har dött. Man har varit med om sorg, man har varit med om bedrävelse, man har varit med om nöd, men så har man funnit honom, Hjälparen, ära vare Gud och Lammet!

Sorgen har gått över ens liv, man är ensam, man står där ensam med sina problem. Man har ingen att diskutera problemen med. Man har ingen, därför att denna världens makter kan bjuda oss hjälp bara ett litet kort stycke.. Om vi anförtror våra hemligheter åt dessa tillfälliga härskare ska vi snart upptäcka att de som var våra hjälpare de blir ganska snart våra fiender. De börjar att beröva, exploatera och råna församlingen och stjäla från församlingen. Men Jesus sa: Männe Människosonen skall finna tro när han kommer tillbaka?

Jag känner en oerhörd gemenskap med det förunderliga skiktet av heliga som vi möter i Uppenbarelsesboken eller i Hebréerbrevet, kapitel 11. De som gick omkring i färhudar, de som blev lagda på sträckbänk och som blev kluvna, de som blev slagna och plågade. Därför att de hade sett någonting i fjärran och de väntade, bidade att det skulle komma. De blev erbjudna befrielse, bara de ville ta avstånd från sin fanatism, bara de kunde försöka att liksom kompromissa en aning på något enstaka eller litet område. Men de avstod ifrån alla löften om befrielse och så gick de i döden, utan att en enda hade fått vad utlovat var.

Vi har inte bara sett Jesus i fjärran genom trons ögon, vi har upplevt honom i våra hjärtan och vi känner att det är en ande i vårt väsen som gör att vi icke kan trivas med världens glädje- och sorgeämnen, vi står utanför alltihop. Vi kan inte delta i det politiska kabblet, inte delta i allt marknadsgyckel, religiöst gyckel och allt strunt och nojs. Vi kan icke delta vare

sig i deras högtider eller deras strider, därför att vi är ett folk som lever för sig självt, avskilt, annorlunda, världsfrånvänt, spejande och väntande. Männe han kommer?

Det här är på samma gång så fruktansvärt, så det kan inte med ord beskrivas. Ändå vill vi inte bli av med det för allt guld i världen. Det finns en balanserande faktor: Om Herren tillåter oss lida, ser han till att härligheten hela tiden står i proportion till lidandet. Så lidandet överstiger aldrig härligheten, utan härligheten ligger alltid en aning över. Ära vare Herrens underbara namn!

Man kan säga att det blir värre och värre och härligare och härligare. Det blir svårare och svårare och skönare och skönare. Vet du varför? Här känner du denna organiska förening som icke bara är förening i yttre handling, i ett dop, utan det är ett lidandets dop. Vi förenas med honom i hans lidanden. Svetas, smälter samman och vi blir organiskt förenade så vi upplever: Herre Jesus Kristus, jag skulle inte vilja vara det här förutan!

När jag talat här förut om svårigheter och problem, mörker och bedrävelser som möter den kristne, så är inte det något försök att liksom bygga upp ett försvar eller en varning – akta er för det här, utan det är fastmer en appell – välkommen in i det! Kom in i det här, gå vägen med Jesus Kristus och se till att du kommer ut ifrån allt som är förljuget, falskt och oäkta.

I den kristna församlingen finns ett liv som är oerhört, det har en dimension som är helt kolossal.

Dessa människor som vi möter i den religiösa världen måste hela tiden underhållas och förnjötas. De gnager av ett område och så måste de ha ett nytt. Det blir nya raffinemang, man ser det på professionalismen och psykologin.

Jag har förvänat mig över att andedöpta människor så hastigt kan avfalla och nöja sig med en sådan urvattnad eller nersölad kristen förkunnelse.

Ibland sätter jag mig ner och jag säger: Men Gud i himmelen, var finns tonen från höjden? Tonen hemifrån, som inte söver eller berusar utan väcker! Som inte gör själva världsligheten from och nästan lite gudfruktig och kristnar hedendomen, utan radikalt tar avstånd ifrån den och säger med rätta ord vad det handlar om. Var är tonen? Fräls oss ifrån allt detta publikfriari, all denna in-

ställsamhet och allt detta smicker. Fräls oss ifrån alla dessa försök att vinna ära och gunst bland människor. Fräls oss från självförgudning och människotillbedjan. Rena vår tillbedjan så vi kan tillbedja dig i ande och sanning.

Vad skall jag likna detta släkte vid, säger Jesus. Det är likt barn som sätta sig på torget och ropa till andra barn. Vilka barn? Stackars barn, det är synd om ungdomen, de har det så svårt, vi måste ta hänsyn till, vi måste vara rädd om ungdomen och vi måste försöka att lägga det tillrätta för de unga. Det är så svårt. Så gör vi det svårare, ännu svårare genom att ständigt tala om hur svårt det är.

Så ska vi då försöka tillgodose deras behov. Vad gör vi? Vi odlar den gamla naturen, alla de egenskaperna som egentligen ska bekämpas. Får jag säga en sak till, min älskade vän. Den som icke faller kommer aldrig att bli frälst. Aldrig. Hade icke fariséerna med så otroligt stor försiktighet försökt undvika snubbelstenen, stötestenen, så hade de kunnat bli frälsta. Varje människa måste falla, måste snubbla över stenen. Du blir inte frälst, broder och syster, unge vän, du blir inte frälst genom att smärtfritt komma in i den kristna kyrkan. Du blir inte frälst genom att stiga ner i dopet och bli döpt med ett proselytdop i en organisation.

Du blir inte frälst genom att få ett namn i protokollet eller bli utvald till diakon eller sångledare, sångare eller musikanter – du blir inte frälst – du måste falla. Det vill säga, du måste stötta på klippan, Jesus Kristus. Det är många som aldrig varit med om det fallet och därför har de aldrig upplevt denna oerhörda avgrund, fallets sanna väsen. Men när man har snubblat, Gud vare evigt lov, och fallit, då har man kommit underfund med två saker: syndens fruktansvärda verklighet men också försoningens utomordentliga härlighet.

Det heter vidare:

–Men vad skall jag likna detta släkte vid? Det är likt barn som sitta på torget och ropa till andra barn och säga: 'Vi hava spelat för eder, och I haven icke dansat; vi hava sjungit sorgesång, och I haven icke jämrat eder.' Ty Johannes kom, och han varken äter eller dricker, och så säger man: 'Han är besatt av en ond ande.' Människosonen kom, och han både äter och dricker, och nu säger man: 'Se vilken frossare och vindrinkare han är, en publikaners och syndares vän!' Men Visheten har fått rätt av sina barn. (Matt 11:16-19)

Till sist blir man så sofistikerad så man inte förstår någonting i Guds rike, begriper ingenting. Man sysslar med nymodigheter och galenskaper, men förstår ingenting av Guds rikets innersta och inneboende hemligheter, man står helt utanför.

Mina vänner, vi behöver vara med om en reningsprocess, sinnet behöver bli rent genom Ordets vattenbad, verkligen bli befriat från alla de här tankarna. Vi behöver bli befriade från inspiration som sätter sin prägel på oss, vi behöver befrias från demonernas inflytande. Vi behöver bli befriade från maktblockens inflytande, så vi kan stå utanför och bli det folk Gud har kallat oss att vara, ett heligt folk, ett egendomsfolk, ett Guds folk, prisat vare Herrens underbara namn! Det sker icke genom mänsklig härsnå, men det sker genom personlig överlåtelse åt Herren Jesus Kristus.

IUppenbarelseboken står det så här: –Rätta och rättfärdiga äro hans domar; han har dömt den stora skökan, som fördärvade jorden genom sin otukt, och han har utkrävt sina tjänares blod av hennes hand." (Upp 19:2)

Det onda ska sökas i den avfallna religiositeten, och orsaken till att Satan har ett sånt oerhört grepp i vår tid det är att det finns så kolossalt många andedöpta avfallingar.

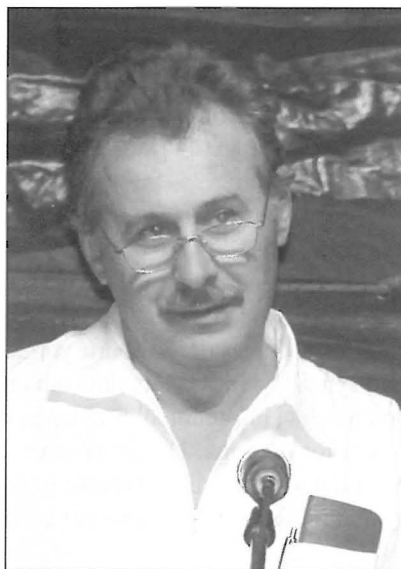
Där har vi en av hemligheterna, därför att de har kommit in på ett annat område, in på andra djup, som den tidigare kristenheten inte ägde kunskap om.

Därför ska du se att det kommer att ske många saker på det här området vad det lider. Oerhörda saker. Och att det är väldiga krafter det handlar om, det förstår vi av det att Bibeln talar om lögnens allhanda kraftgärningar och villfarelsens makt. Det är oerhört allvarligt.

Alla kommer att se Jesus, både de som inte känner honom och de som förnekar honom. Både de som svek honom och de som tror på honom. Alla ska se honom. Alla ska bekänna, Gud Fadern till ära att Jesus är Herre och alla de andra herrarna är avsatta. De finns inte mera, det är bara en kvar och det är Jesus. Då visar han sig vara Herre i andevärlden, Herre i den synliga och osynliga skapelsen. Han är ensam kvar. Då har alla de andra mött sitt öde till slut. Men då står han där i all sin härlighet. Gud vare lov! ■

Mindaugas Biveinis
från Litauen:

JESUS förvandlade mitt liv!

Guds frid! Jag vill först tacka för inbjudan vi fick att komma hit. Det känns gott att vara här. Ni sjunger så fint och spelar olika instrument. I bibeln läser vi att man prisade Gud med olika instrument. Jag tror att Gud tycker om det och välsignar det.

Jag vill berätta litet om mitt team. Vi kommer från Litauen, från en stad som heter Mariampole. Den ligger vid polska gränsen och det finns ungefär 50.000 invånare där. Alla som spelar med i teamet är med i vår församling. Det finns flera, men bara de som spelar bäst fick följa med. Församlingen är inte så stor, men vi har gemenskap och verkar Guds verk i vår stad.

Jag kom till Jesus, och han förvandlade mitt liv. Om ni vill se ett mirakel, så kan ni se på mig, ni kan komma och hälsa på mig! Och Gud har gett mig den uppgift jag håller på med nu. Jag och min fru har i sexton år besökt fängelset, de fångar som sitter där. Vi möter människor där som är uppfyllda av ondska och är arga på hela världen. Men då de lyssnar på evangelium, så förvandlar Jesus dem, deras ansikten förvandlas så att det syns. Vi förstår hur mäktig Jesus är, att han kan förvandla människors liv. Under de här sexton åren vi besökt fängelset, har Gud gjort många under, han har helat människor och totalt förvandlat dem när vi kommit med evangelium.

Jesus kom för att både hela och frälsa människor. Han kan befria från syndens fängelse och föda på nytt. Vi har stor glädje i Jesus. I Nehemja bok står skrivet att fröjd i Herren är vår starkhet. När vi förstår att Jesus gjort så mycket för oss, då fylls vi med stor glädje och tackar

Herren för hans stora gärningar.

Vi brukar också besöka sjukhuset i vår stad. Våra systrar går till människor som ligger för döden. Människan behöver evangelium, det finns ingen annan väg till frälsning. Dessa sjuka människor får höra evangelium, och får möjlighet att lämna sitt liv åt Jesus och bli frälsta så att de inte dör i sina synder. Jesus gick här på jorden för två tusen år sedan. Han är mäktig också nu, det är samma ande som verkar nu och gör människor friska och Jesus fyller dem med sin ande. När man lämnar sitt liv åt Jesus, så blir man förvandlad. Evangelium har samma kraft idag. I Markus evangeliums sista kapitel står det:

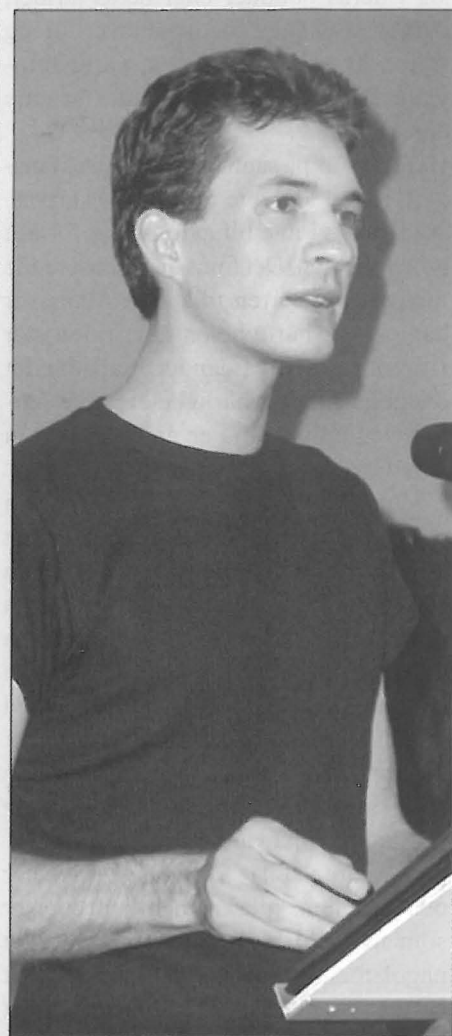
-Och han sade till dem: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.

Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst; men den som icke tror, han skall bli fördömd.

Och dessa tecken skola åtfölja dem som tro: genom mitt namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål, ormar skola de taga i händerna, och om de dricka något dödande gift, så skall det alls icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola då bli friska." (Mark 16:16-18)

Det ord vi läst här är evangeliets grund.

Våra systrar spelar trumpet och olika instrument. Nu är jag så tacksam för den här gruppen som blåser trumpet. Idag kan vi spela för Herren och vara till välsignelse för andra. Gud har gett oss kraft att göra hans vilja. Med dessa instrument kan vi verka, så ser människor på oss att vi inte är ruttna och dåliga. Vi säger att Jesus är Herre. Vi talar om den nya skapelsen vi är i Kristus Jesus. Men vi spelar bättre än vi pratar! ■

Appell av Samuel Hafsahl

Frågan är om vi i vårt liv och vår vandel här lever för det tillkommande. Eller om det bara är något vi tror, som inte blir verkligt. Vi kanske har gått över från en tankebyggnad till en annan som är bättre; mera moralisk och god. Har det tillkommande livet blivit en verklighet för oss, så att vi lever och gör våra beslut med tanke på att det finns ett evigt liv, en annan, sann värld?

Det är något som blivit allvarligt för mig den senaste tiden. Paulus säger till sin broder Timoteus:

-...och samla åt sig en skatt som är en god grund för den kommande tidsåldern, så att de vinner det verkliga livet. (1 Tim 6:19)

Vi lever i en tid där man räknar allt vi kan se och ta på som något som det enda,

DET VERKLIGA LIVET

det verkliga livet. Människan tror bara på det vi kan känna med våra sinnen och kan bevisas. Våra filosofer har en världsbild som endast handlar om vad man kan se och vad som finns i den här tiden. Men bibeln har en annan världsbild. Paulus skriver till Timoteus om en Gud som bor i ett ljus dit ingen kan komma. Han som är osynlig, han som vi inte kan se och fatta eller begripa med vår tanke och våra sinnen. Det finns en annan världsbild. Paulus skriver till Timoteus att han ska vinna det verkliga livet.

Vi tror att det finns en Gud som har frälst oss. Vi har en överbevisning om att det finns ett annat, mera verkligt liv än det man kan se för sina ögon. Men Paulus skriver till sin broder Timoteus som har tagit emot det här ordet, som är född på nytt till det verkliga livet – men ändå skriver han: -sök att gripa det sanna livet. Det handlar inte om något som han redan har gripit, men *skall* gripa.

Vi tror vi har kommit någon bit på vägen, kommit in i ett mera radikalt liv, någon bit på vägen. Men det är inte slutet på vägen att vi gjort några val i våra liv. Det är bara början. Jesuslivet är ett verkligt liv. Det handlar om beslut man måste fatta varje dag, hur man bör vandra och vad man bör göra. Paulus skrev: -o att du måtte gripa det sanna, verkliga livet!

Jesus säger i bergspredikan: -gör er icke bekymmer för hur ni ska bo, vad ni ska kläda er med. Man kan tänka: Ska vi då inte arbeta, ska vi bara ägna oss åt livet som ligger framför, det vi inte kan

se men bara tror på i våra hjärtan? Men när Jesus säger gör er inget bekymmer.. då handlar det om vår inställning. Finns något annat än det närvarande livet i vårt sinne, i vår tanke? Har vi något annat för ögonen, har vi det verkliga livet, det som ligger framför, eller handlar alla våra val och det vi gör om det här världsliga livet?

Vi ser hos människor omkring oss att det enda som betyder något är det här livet. De söker inget annat än att få uppnå lycka i detta livet. Man arbetar för att få pengar, få det gott här i livet. Ingen evighet finns i människors tanke. Men vi har något annat. Vi har ett evigt liv. Paulus skrev i verserna innan detta: -Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet. Sök att vinna det eviga livet är något annat än ett kort perspektiv. Att vi bara får leva här en liten kort tid, men vi har evigheten för ögat. Men frågan är om vi i vårt liv och vår vandel här lever för det tillkommande. Eller om det bara är något vi tror, som inte blir verkligt. Vi kanske har gått över från en tankebyggnad till en annan som är bättre; mera moralisk och god. Eller har det tillkommande livet blivit en verklighet för oss, så att vi lever och gör våra beslut med tanke på att det finns ett evigt liv, en annan, sann värld.

Guds ord är praktiskt och gripbart. Det är inte bara en tanke, det kan bli en verklighet i vårt liv. Vi har gjort ett val att följa Jesus och att vandra på hans väg. Men det fortgående livet, hur är det med det? Allt vi gör måste vi ha det här

som vår enda tanke och sinne: gör er inget bekymmer för det som är här i tiden. Ha ert sinne vänt till det som är däruppe. Det är det verkliga livet. Samla sig skatter här i tiden är en sak. Paulus skriver om dem som är rika i den nuvarande världen. En oviss rikedom. Vi tänker kanske att detta är den verkliga världen som vi kan ta på, men bibeln har en annan bild. Den ovissa rikedom är bara en skuggbild av det verkliga livet. Samla er skatter i himlen där rosten inte tär. Samla er skatter i himlen, det är det verkliga livet.

Måtte Gud få bevara våra tankar i honom, så att vi får gripa det sanna och verkliga livet, så det inte blir endast en tankebyggnad och en tro som inte får en verklig konsekvens för oss här i tiden. Guds ord är gripbart, Guds ord är praktiskt och det får inverkan på våra liv här i denna tiden.

Hur ska vi leva vårt liv, trons liv? Läs Hebréerbrevet 11, så får du exempel på exempel på hur det går att leva med det eviga livet för ögonen. Dessa troshjältar såg något annat, och handlade på grundval av det de såg därframme. Inte vad som fanns i den här tiden och världen. De var gripna av en annan vision. Hela sitt liv handlade de efter den tro som hade överbevisat deras hjärtan. Trons liv är gripbart, trons liv är verkligt, och det får vi leva i denna tid. Må Gud hjälpa oss att vi är stadda på evighetsvägen och här himlen som mål Amen. ■

Är du med i Herre

Gideon fick ta itu med avgudastyg-
gelserna i sitt eget hem. Därefter blev
han beklädd med Guds andes kraft.
Det är vad vi behöver idag; vi behöver
bli beklädda med Guds andes kraft
så vi kan strida den strid vi är insatta
i efter Guds vilja, och bistå honom i
denna kamp.

Jag är väldigt tacksam för denna kon-
ferens. Jag har upplevt det rikt. Vi har
hört väldigt mycket allvarliga gudsord
till oss. Jag har tänkt på ett kapitel i
första Krönikebokens tolfte kapitel. Där
står det om den tid kung David var smord
till konung, men han fick vara i flykt på
grund av kung Saul.

-Och dessa voro de som kommo till David
i Siklag, medan han ännu höll sig undan
för Saul, Kis' son; de hörde till de hjältar
som bistodo honom under kriget. De voro
väpnade med båge och skickliga i att, både
med höger och med vänster hand, slunga
stenar och avskjuta pilar från bågen. Av
Sauls stamfränder ...

och så uppräknas de som var med ho-
nom. Och längre fram:

-Och av gaditerna avfölo några och gingo
till David i bergfästet i öknen, tappra män,
krigsmän skickliga att strida, rustade med
sköld och spjut; de hade en uppsyn såsom
lejon och voro snabba såsom gaseller på
bergen. (v 8):

Och ännu några versar framåt:

- Dessa hörde till Gads barn och till de
förfästa i hären; den ringaste av dem
var ensam så god som hundra, men den
ypperste så god som tusen. (v 14)

Detta är en bild på människor som kom-
mer till Jesus. När vi kommer till Jesus
blir vi insatta i en strid. Här är vi i en
värld där denna världens furste styr och
ställer, men vi hör till en annan konung.
Vi hör till David, som är bilden på Jesus,
vår konung. När vi kommer till Jesus,
kommer vi in i en strid. Men dessa kom
till David. Det står att de var skickliga, att
de var hjältar. Att de var hjältar, tror jag
berodde på att de höll sig till David. Du
blir en hjälte om du håller dig till Jesus.
Om Jesus får vara konung i ditt liv, så
blir du en hjälte. Inte för att du är så stor

och stark och modig, men på grund av
att han är din konung och skickliggör dig
till sin strid. Han utrustar oss med vad
vi behöver för denna strid tillsammans
med honom.

Och David frågade männen som kom:

- Om I kommen till mig i fredlig avsikt
och viljen bistå mig, så är mitt hjärta redo
till förening med eder; men om I kommen
för att förråda mig åt mina ovänner, fastän
ingen orätt är i mina händer, då må våra
fäders Gud se därtill och straffa det.
Men Amasai, den förfästa bland de tret-
tio, hade blivit beklädd med andekraft, och
han sade: "Dina äro vi, David, och med dig
stå vi, du Isais son. Frid vare med dig, frid,

**Må vi göra Jesus
till konung i våra
liv, och ingen an-
nan. Vara helt på
hans sida, över-
lämna hela vårt
liv med allt vi har,
med all vår kraft i
hans händer.**

och frid vare med dem som bistå dig ty din
Gud har bistått dig!" Och David tog emot
dem och gav dem plats bland de förfästa
i sin skara.

Kan vi säga som de här männen: Dina
äro vi, med dig stå vi. Kan vi säga så till

Jesus idag? Är vi på hans sida? Står vi
rustade med hans rustning i hans här? Är
vi villiga att, som de här männen, göra
Jesus till konung i våra liv?

Det står i vers 38:

-Alla dessa krigsmän, ordnade till strid,
kommo i sina hjärtans hängivenhet till
Hebron för att göra David till konung över
hela Israel. Också hela det övriga Israel var
enigt i att göra David till konung.

De kom i sitt hjärtas hängivenhet. Hur
är det med ditt hjärta? Är det hängivet
till Jesus?

Jag tycker dessa dagar har lärt oss förstå
att vi måste göra Jesus till Herre. Det
var ett bibelstudium under veckan om
att Jesus måste få bli Herre i våra liv.
Han måste vara den konung vi har; så vi
inte följer med andra, så att vi inte för-
råder Jesus så att vi håller litet grand med
fienden. Vi måste hålla helt med Jesus,
vara helt på Jesu sida så att våra liv blir
helt införsatta med honom och vi får vara
med honom där han är och göra honom
till konung i våra hjärtan. Det står att:

-Dag efter dag kommo nämligen allt flera
till David för att bistå honom, så att hans
läger blev övermåttan stort. (v 22)

och längre fram:

-av Isaskars barn kommo män som väl
förstodo tidstecknen och insågo vad Israel
borde göra (v 32)

Tänk att Guds ande kan visa oss vad som
behöver göras den här tiden! Jag tycker
Guds ande har talat till oss dessa dagar
om vad som behöver göras i den tid vi är
insatta i. Vi har hört så mycket om vad
som sker i vårt land och i vår stad, bland
vårt folk, så vi måste förstå vad som
behöver göras. Vi behöver söka Jesus,
komma till honom och vara där han är,
bli beklädda med hans Andes kraft.

s strid?

Appell av Gertrud Johansson

Gideon fick ta itu med avgudastyggelseerna i sitt eget hem. Efter det att han tagit itu med avgudastyggelseerna blev han beklädd med Guds andes kraft. Det är vad vi behöver idag; vi behöver bli beklädda med Guds andes kraft så vi kan strida den strid vi är insatta i efter Guds vilja, och bistå honom i denna kamp. Du och jag är ingenting stort i oss själva, men vi blir hjältar därför att vi blir som dem det talas om i Hebréerbrevet 11. Genom tron får vi komma till Herren och bli beklädda med Guds Andes kraft och vara stridsmän i denna tid så att vi vinner segrar för Guds rike. Vi kan få rycka loss människor ur detta hemiska som håller på att hända i tiden, så att de får komma till Jesus.

I vers 39 står det så här:

- Och de voro där hos David i tre dagar och äto och drucko, ty deras bröder hade försett dem med livsmedel.

Och så står det uppräknat vad de fick äta, och därefter:

-....ty glädje rådde i Israel.

Det är en glädje att få komma tillsammans, och vi får styrka oss med mästarka rätter vid Guds bord när vi är tillsammans. Vi får höra Guds Ord, vi får höra vittnesbörden av syskonen, och vi får styrka när vi ser att flera syskon är med på vägen och strider var och en på sin plats. Vi blir styrkta och styrks av det Guds Ord vi får äta av varje dag.

Må vi göra Jesus till konung i våra liv, och ingen annan. Vara helt på hans sida, överlämna hela vårt liv med allt vi har, med all vår kraft i hans händer. Då kan

han göra vad vi inte förmår. Då får vi leva Andens nya liv tillsammans med honom. Det ordnar sig med läran och vandeln om Andens liv får strömma igenom oss. Det växer fram i våra liv om vi har förbindelse med Honom. Denna vecka har talat om att vi behövs var och en i den uppgift Gud satt oss i, det finns ingen undantagen. I Guds rike behöver ingen vara sysslolös, han har en plats och tjänst för oss var och en, en uppgift att utföra. Vi är en liten skara i förhållande till detta stora Stockholm, men med Gud kan vi bli, som det står om Davids hjältar:

-den ypperste så god som tusen. En människa med Herren är mäktig. En människa med Herren är i majoritet och denna lilla skara med Herren är en mäktig skara, därför att den makt Gud har, har han lagt i oss när vi går med Honom!■

Den här gruppen av glada barn, här uppbackade av några fler, kallar sig för "Maranatasäljarna". Vid infarten till Solvalla travbana ställer de upp sina bord med loppisprylar, saft, dricka, kakor mm och säljer till de förbipasserande. Ändamål? Missionen, bland fattiga barn i Dominikanska Republiken. Var med du också och bidra till församlingens yttre mission. Sätt in en gåva på Maranataförsamlingens PlusGiro 44 10 05 - 6.

Från vänster: Anita, Nadra, Stina, Anne-lie, Amanda, Linn, Mattias, Rimonda, Emma och Lovisa vid loppisbordet. Foto: Rami Hanna.

Rapport från Rålambshovsparken och Sergels torg av Emanuel Johansson

Tidigt på torsdagmorgon åker vi in mot stan. Det är lugnt i parken, regnet hänger i luften och med en gång börjar vi lossa lastbilen; master, bänkar, dukar, järn och mycket mer. Efter ett tag infinner sig den välbekanta känslan: Nu är vi igång! Nu satsar vi! Tältet ska upp! Evangelium ska predikas! - Det känns välsignat. Även om det är ansträngande att dra upp de tunga stålmasterna, slå i de meterlånga järnen och hissa de kraftiga dukarna är det en glädje att få ta i för ett verkligt gott syfte.

Regnet skvalar ner och när jag står på tälttaket för att sätta upp banderollen som inbjuder till väckelsemötet på kvällen, tänker jag: Det här är livet,

det här skulle vi alltid göra, och jag är tacksam att jag får vara med om det just nu. Vi blir klara med tältet ganska tidigt på eftermiddagen och efter ett mål mat och byte till rena torra kläder är förberedelserna för väckelsemötet igång.

Trots regn och rusk är det många som letar sig till tältet och snart ljuder väckelsesångerna. Atmosfären är laddad, budskapet i vittnesbörd och förkunnelse är tydligt.

Mitt i Stockholms sodomsnatt proklamerar det glada budskapet om frälsning. Tiden är kort! Tillfället är nu! Jesus kommer! Frälst eller förlorad? Evangelium verkar förnyelse och frälsning och uttrycks i den hängivna sången och bönen.

Bilarna fylls, en högtalare och några gitarrer tas med, traktater med inbjudan till väckelsemötena har gjorts i ordning. Det är dags för evangelisation i Stockholm city. Gatorna är fulla av folk. En del rusar förbi, andra ser ut att redan vara framme eller inte ha någonstans att gå. Barn och ungdomar flackar runt på Sergelarkaden. Allt yttre tyder på att de alla hamnat i en massiv identitetskris. Frågan om vad en människa överhuvudtaget är eller har för mening, är uppenbart obesvarad för den generation som nu växer upp i en miljö utan normer och riktlinjer, utan någon som helst kunskap om Gud och Guds tankar för en människas liv.

Sången ljuder över hela torget och många stannar för att lyssna. Andra skyndar

vidare och någon blir arg. Mycket är det som bjuds ut i en turistanpassad stad, men kontrasten är markant. "Tänk att få vara ett Guds barn, tänk att få vila i hans famn" - O att sångens budskap når fram till människors hjärtan. För den förlorade identitetslösa människan finns bara ett svar, en lösning - evangelium!

Natten är lugn, och trots att jag är tältvakt kan jag sova en hel del. Vanligtvis rör det sig mycket folk i parken. Många motionerar, andra rastar sina hundar, en del går förbi mot bestämda mål, men alla ser de tältet och ofta hör man kommentarer om maranatatältet. Idag regnar det igen och bara de mest entusiastiska motionärerna låter sig ses i parken. Men längre bort mot vattnet ser jag till

En grupp evangelier på Sergels torg med sång, förkunnelse och inbjudan till tältmöten.

Lukas, Jakob, Anne-lie, Linn, Lovisa, Vendela och Emma i Rålambshov.

min förvåning att några sätter upp ett litet tältstånd. Det är SSU som är i parken och propagerar för gratis kollektivtrafik. Men inte bara det, bland slagord om mänskliga fri och rättigheter deklarerar att man kämpar emot heteronormativitet, alltså mot tanken om att kärnfamiljen med mamma, pappa och barn är det normala. Ett exempel på hur upplösningen och Gudsfrånvändheten är total. Detta drabbar framför allt barnen. Svaret för alla dessa förlorade människor är evangelium, och om de ska komma inom hörhåll för evangelium beror på oss som är frälsta. Vi har ett tydligt uppdrag att gå ut

med evangelium.

Framemot kvällen börjar folk samlas till det stundande väckelsemötet. Flera besökare känner jag igen från torget och en del känner jag inte igen alls. Syskon från olika platser är också med för att bidra med sång, vittnesbörd och förkunnelse. Alla har vi en stor förväntan. Ingen behöver heller bli besviken då vi under mötet verkligen upplever Guds närvaro. Det är allvar och det handlar om att välja. Välj Jesus - O vilken frälsning, vilken framtid och vilket hopp. Valet är ditt.

Mötet är slut, alla har åkt hem och det är redan

Artikelförfattaren Emanuel Johansson (t.v.) tillsammans med Sebastian Vidén med traktater och instrument på Sergels torg.

mörkt i parken. Jag, pappa och Sebastian sitter i husvagnen, som ställts upp som vaktur för tältet, och lyssnar på nyheterna om kriget som brutit ut i Kaukasien.

Senare hörs fyrverkerier inne från stan där man festar och gör sig glada. På en plats är det krig och våld, på en annan plats festar man i sitt uppror mot Gud. Allt vittnar om en sak. Tiden är kort och Jesus kommer snart! Den tid vi har kvar är en oerhörd utmaning för församlingen. Vi måste ta uppdraget på allvar. Vi måste sprida evangelium. Inte bara i ord utan i hela vårt liv. Att anta utmaningen

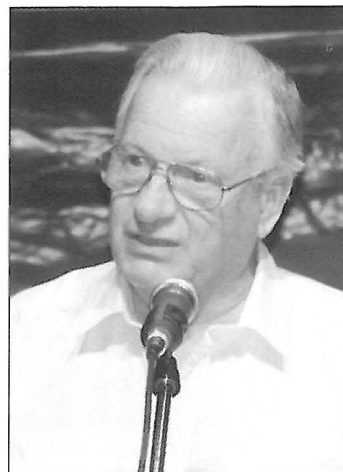
är att ge sitt liv i kampen för evangelium. Vill du vara med?

Det är nu andra året i rad som Maranata-församlingen inbjuder till tältmöten i Rålambshovsparken i Stockholm. För mig har det varit en stor glädje och välsignelse att få vara med. Om Herren dröjer och vi får leva så kommer vi igen. Att evangelium predikas rakt och klart är verkligen inte vanligt i Stockholm idag. Låt oss ta vara på de tillfällen och de möjligheter som Gud ger oss. ■

Nadra och Nawsad Hanna hälsar välkomna till väckelsemötet.

Hur missions- elden tändes i min själ

Vittnesbörd och appell av Stig Andreasson

Torpstugan med det låga taket

I min västgötska hembygd fanns en del små stugor med mycket låg takhöjd. Min farfars torp var av den typen. Då min farbror, som var ett stycke över medellängd, vankade omkring därinne i stugan rörde hans hår vid det vita papptaket. Halvvägs mellan mitt barndomshem och skolan där jag lärde mig läsa låg en liknande torpstuga. Takhöjden torde ha varit ungefär densamma som hemma hos farfar. I den stugan bodde en äldre kvinna, vars rygg var böjd av ålder och hårt arbete. Hon hade väl därför inga direkta problem med takhöjden. Men hennes äldste son, som också bodde hemma, måste nog böja på nacken då han skulle gå in genom dörren.

Sedan jag blivit en kristen gick mina vägar ofta till den där lilla torpstugan. Den gamla kvinnan och hennes son hade varit kristna i många år. Närmare bestämt var de pingstvännar. Vi tillhörde alltså inte samma samfund eftersom jag blivit omvänd bland missionsförbundarna. Jag tänkte emellertid aldrig på vari skillnaden egentligen bestod.

Upplevelsen i det lilla torpet blev början på en lång tids kamp för evangelium i det katolska landet Frankrike.

När missionspastorn kom och predikade i Sjöbackens lilla missionshus tyckte jag det var uppbyggligt att vara med. Församlingen som han tjänade var starkt väckelsebetonad. Då jag någon gång cyklade de fem kilometrarna ned till staden för att gå på möte i pingstförsamlingen tyckte jag det var lika bra där. Jag tyckte därför att mina vänner i torpstugan tillhörde en fin församling de också.

Redan som liten pojke hade jag hört att den där stugans invånare var pingstvännar. Så långt jag vet var de helt ensamma i bygden om att ha just den etiketten. Vad den egentligen gick ut på förstod jag inte då. Pingstliljor hade jag hört om och visste hur de såg ut. Men pingstvännar! Vad kunde det vara för något? Då jag blev lite äldre och själv blev en kristen fick jag givetvis lite mer insikt i den svenska frikyrkomosaiken.

En sak begrep jag. Det var att det rådde en varm och god atmosfär i den lilla torpstugan där bygdens enda pingstvännar bodde. På köksbordet låg den slitna Bibeln. Den togs fram och öppnades på ett spontant och naturligt sätt varje gång

jag kom på besök. Kvällssamtalen inför den öppna Bibeln avslutades vanligen med en bönestund på knä. Det kändes gott att få samtala och be tillsammans med dessa vänner. Att den gamla kvinnan mycket väl kunnat vara min mormor och att hennes son var nästan dubbelt så gammal som jag tänkte jag knappast på. De använde kanske lite mer av "Kanaanens tungomål" än vad jag var van vid. Men jag förstod så innerligt väl vad de menade när de bad: "Gode Gud, välsigna vår unge broder! Smörj honom med den färska oljan från Golgata!"

En våg av värme

En stilla försommarekväll satt jag där i stugan hos mina vänner. Ängens dofter och skogens fågelsång strömmade in genom det öppna köksfönstret. Den gamla kvinnan och hennes son var upptagna med en del göromål, så jag satt bara och väntade på att de skulle bli färdiga. Sedan skulle det som vanligt bli bibelläsning och bön.

Just då föll min blick på en missions-tidning som låg där på köksbordet. Jag lade aldrig märke till titeln, men det måste säkert ha varit ett nummer av "Evangelii Härold", som den gången var pingstvännarnas officiella tidning i Sverige. Lite förstrött började jag bläddra i den. Plötsligt fångades jag av en artikel skriven av någon som jag uppfattade som missionär verksam i ett katolskt land i Europa. Författaren beskrev den andliga nöden bland de katolska folken och berättade speciellt om situationen i kolgruvedistriktet i den fransktalande delen av Belgien. Han avslutade artikeln ungefär på följande sätt:

-Om Gud kallar dig att gå med evangelium till dem som sitter i mörker och dödsskugga, så låt ingenting hindra dig från att gå

lydnadens välsignade väg!

Det är svårt att riktigt förklara vad som sedan skedde. Jag kan kanske bäst beskriva det som en förunderlig våg av värme som fyllde mitt inre och samtidigt kom en stark förnimmelse av att detta skulle bli min framtida uppgift. Märkligt nog fick jag någon slags underlig inre övertygelse om att det gällde Frankrikes folk, trots att missionären inte direkt hade nämnt det landet i sin artikel. Men han hade omtalat ett folk som talade samma språk som i Frankrike.

Från den dagen blev den gamla torpstugan nästan som en helig plats för mig. Gud hade ju talat till mig där. Kanske var det den varma och fina andliga atmosfären i det hemmet som gjorde att Gud kunde tala just där. I varje fall tändes något oförklarligt i min själ den där kvällen. Något som har levat kvar under de sextio år som har gått sedan dess. Några dagar efter min upplevelse i torpstugan var det bönemöte i missionshuset. Vi var bara två som kom. Men även i det mötet fick jag en lika stark förnimmelse av att jag skulle till Frankrike med evangelium.

Nu skall jag bara berätta hur det sista som fanns kvar av tvekan inför denna kallelse slutligen försvann. Det skedde en kväll då jag helt ensam stod under en stjärnbeströdd himmel och bad till Gud om ledning med mitt liv. Då tyckte jag mig höra Herren tala i den stora stillheten.

"Det finns en väg från denna mörka värld till den evigt ljusa staden. Av bara nåd får du själv vandra på den. Skulle du då inte vilja gå med evangelium till dem som inte känner den vägen?"
Då var mitt beslut fattat. Jag skulle börja förbereda mig på att gå till Frankrike med

Kristi evangelium. Första steget var att beställa en nybörjarkurs i franska vid Hermods Korrespondensinstitut i Mal-mö. När jag kort tid därefter kunde gripa mig an studierna vällde en underström av porlande glädje fram inom mig. Jag var helt säker på att jag var på rätt väg.

Guds kallelse och ledning är individuell och det kan ha sina risker att berätta personliga erfarenheter på detta område. Men mitt vittnesbörd kanske kan bli till hjälp för någon som tror att syner och drömmar, profetiska budskap och himmelshöga upplevelser nödvändigtvis hör ihop med kallelsen till tjänst i Guds rike. Det kan givetvis vara så. Men så var det inte i mitt fall. Gud använde en vanlig missionsartikel i en missionstidning och Han talade i ensamheten och stillheten. Men jag var starkt medveten om att uppleva något övernaturligt både då jag läste missionstidningen och då jag stod i bön under den stjärnbeströdda himlen.

En oväntad upptäckt

Sextio år efter min upplevelse i den lilla torpstugan lyckades jag faktiskt få tag på den missionstidning, vars budskap hade betytt så mycket för mig. Det skedde för kort tid sedan då Åse och jag var på besök hos maranatavännerna Ingemar och Siv Andersson i Trollhättan. Medan vi satt där och pratade om flydda tider sade broder Ingemar att han hade rätt många samlingar av olika missionstidningar från gångna tider.

-Tror du att du har Evangelii Härold av årgång 1948? frågade jag spant. Det menade han att han hade och strax hämtade han en omfångsrik volym, som visade sig vara hela årgången av nämnda tidning, prydligt och vackert inbunden.

Jag började genast leta och upptäckte

då två ting. Den missionsartikel som gripit mitt hjärta så starkt stod inte i något nummer från sommarmånaderna det året. Jag måste tillbaka helt till mars månad för att hitta det jag sökte. Det var alltså ett tre månader gammalt nummer av tidningen som märkligt nog låg på köksbordet just den där kvällen! För det andra upptäckte jag att det faktiskt inte var en missionär som författat den gripande artikeln. Det var författaren Arthur Sundstedt, som varit på besök i den franskspråkiga delen av Belgien. Men han skrev med en missionärs glöd och inlevelse. Han dog 1996, 88 år gammal, så det är tyvärr för sent för mig att skriva ett brev till honom och tacka för budskapet han framförde i tidningen. Men eftersom jag nu är lycklig ägare till hela texten i artikeln tror jag det kan vara nyttigt att ta med den allra sista delen av den. Så här skrev Arthur Sundstedt till slut:

-Käre läsare, glöm inte att tacka Gud för att du ej behöver leva i ett katolskt land och vara förslavad i denna hemska religion, som håller så många folk i fångenskap. Glöm inte att bedja, att Gud bevarar vårt land från denna lära och att Gud må sända missionärer till dessa millioner, som ännu inte känna frälsningens väg. Kom ihåg missionen bland de katolska folken i dina böner och med dina offer, och kallar Herren dig att draga åstad med evangelium till dessa, som sitta i mörker och dödsskugga, så låt intet hindra dig att gå lydnadens välsignade väg. Låt inte detta macedoniska rop gå dig förbi! Gör vad Gud bjuder dig och vad dig tillkommer, så att de katolska folken må undfå den sanna kunskapen om korset, försoningen och Försonaren!

Några frågor bränner i min själ just nu. Hur uppfattar våra dagars ledargestalter inom frikyrkan, pingströrelsen och trosrörelsen ett sådant budskap? De flesta av dem verkar ivra för ett allt större närmande till den katolska kyrkan. Skulle Arthur Sundstedts missionsappell över huvud taget blivit accepterad i någon frikyrkotidning idag? Vad är det då som har skett och vilka blir följderna? En sak är säker. Det kommer att bli liten eller ingen mission i katolska länder. Trots att millioner människor där ännu varken har sett eller öppnat en Bibel. Därför måste jag göra följande konklusion: En ekumenik som får till följd att stora människoskargar, som verkligen behöver få del av evangelium, aldrig nås av budskapet, kan inte vara ett verk av Guds helige Ande. Den är snarare ett tecken på andligt avfall. ■

För missionens sak vittnar här Stig Andreasson i ett direktsänt radiomöte. På bilden syns också Stina Fridolfsson, Zebastian Vidén och Robin Widén.

Människor stormar fram och rycker himmelriket till sig, heter det i texten. Och den största tragedin är att det blir allt fler som håller sig passiva, som saknar insatsviljan, kompromisslösheten och iveren att komma fram och rycka till sig himlens rike.

Jag ska dela med mig en vers ur Matteus evangelium. En märklig vers: -Och från Johannes döparens dagar in- till denna stund tränger himmelriket fram med storm, och människor storma fram och rycka det till sig. (Matt 11:12)

I den norska bibeln heter det: "Og mennesker som trenger sig inn med makt".

Helt uppenbart så handlar inte denna vers om alla människor. Det finns människor som tackar nej till himmelriket, som inte vill ha något med himmelriket att göra. Det finns grupper som motarbetar himmelriket, och så finns det också, tyvärr, en stor grupp människor som aldrig har hört talas om himmelriket. Men det finns också sådana som Jesus talar om här; människor som stormar fram, som tränger sig in med makt, och som rycker det till sig. Det är en beskrivning som nästan tenderar till våldsamhet. Det är något i texten som säger mig att här är det kompromisslösa människor som stormar fram. Kosta vad det kosta vill,

jag vill ha tag i himmelriket och dess hemligheter. Människor som använder all sin makt, varje fiber i kroppen, för att nå fram till himmelriket. och för att rycka det till sig. Och när man väl har fått tag, så släpper man det inte.

Aposteln Petrus skriver: "Gör därför allt ni kan för att i er tro visa dygd." (2 Petr 1:5)

I den engelska bibeln heter det:

"For this very reason, lay every effort"

– varje ansträngning som är nödvändig för att nå fram till målet. Man kan inte sova sig vägen in i himmelriket. Det är något som fordrar insats från en själv.

I Lukas evangelium läser vi om en man som kommer och ställer sin fråga till Jesus:

-Någon frågade honom: "Herre, är det bara få som blir frälsta?" Han sade till dem: "Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Ty många, säger jag er, skall försöka komma in men inte kunna det. (Luk 13:23)

Varför kan man inte komma in? Man

saknar kompromisslösheten, iveren, nitet, insatsviljan att tränga in och rycka till sig himmelriket med makt.

I Apostlagärningarna läser vi om Paulus och Barnabas:

-styrkte lärjungarna och uppmanade dem att förbli i tron. De sade att vi måste gå genom många lidanden för att komma in i Guds rike. (Apg 14:22)

Apostlarna var där för att styrka lärjungarna. Håll fast! Det kommer prövningar, men håll fast, för det finns något som är värt det. Det är sant att det kommer lidanden och svårigheter.

Vi som lever i den sista tiden, de sista dagarna, upplever att dagarna är onda. När vi ser på lagstiftningen i vår tid, så förstår vi att vi lever i onda dagar. Vi ser exempelvis lagen om homosexuellt äktenskap. Om vi läser i andra Timotiebrevet, står det:

-Det skall du veta att i de sista dagarna skall det komma svåra tider. Människorna kommer att älska sig själva och vara penningkära, skrytsamma, stolta, hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa... (2 Tim 3:1-3)

Listan bara fortsätter. Och den här listan som Paulus här nämner, är dagens tidningsrubriker. Det är vad man talar om i Dagens Eko varenda dag. Därför behövs det människor som är ivriga att bestormar himmelriket, människor som är kompromisslösa och villiga att satsa allt för att nå fram till målet.

Det fanns en tid då man med upplyft huvud kunde säga att man kom från våra länder – från Norge eller Sverige. Då församlingar och missionsförbund sände ut missionärer till jordens alla hörn, till fjärran länder. När man i landsbygder och städer byggde missionshus och gudstjänstlokaler. Man gjorde insatser för mission. Man kanske inte hade den rikedom vi har i vår tid, men man gjorde insatser för att sprida ut evangelium. Och Gud gav väckelse. Vilka väckelser som har gått över våra länder! Idag är vi åter föregångsländer. Men vi är föregångslän-

mpromiss!

der för synd, omoral och förfall. Vi läser Jesu ord i Matteus 11:

-Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida, Ve dig Kapernaum! För om de kraftgärningar som utförts i dig hade utförts i Sodom, hade det stått ännu idag. (Matt 11)

Eller, för att vrida litet på det: Ve dig Stockholm, Ve dig Oslo! För om den väckelse som gått över dig hade gått fram i Sodom, hade det stått ännu idag.

Människor stormar fram och rycker himmelriket till sig, heter det i texten. Och den största tragedin är att det blir allt fler som håller sig passiva, som saknar insatsviljan, kompromisslösheten och iveren att komma fram och rycka till sig himlens rike.

Det kom en dag en ung rådsherre till Jesus, och han ställde frågan: Gode Mästare, vad ska jag göra för att få evigt liv? Vad ska jag göra för att komma in i himlens rike? Om den här mannen heter det att han gick bedrövad bort. Vi möter en Pilatus, som gång på gång nödgas erkänna: Jag finner ingen skuld hos denne man. Jag finner honom inte skyldig. Men när ropet från mängden hörs: Ger du denne fri, så är du inte kejsarens vän, då böjer han sig. Han tvär sina händer i ett försök att distansera sig från det som händer. Eller som Paulus skriver till Timoteus om Demas: Han som har övergett mig. Varför, Demas, varför övergav du Paulus? Jo, det var för att han fick kärlek till den här världen.

Det finns människor som inte sett eller förstått något om himmelriket. Ibland träffar man människor på gatan som har mycket starka åsikter om kristna, kristna församlingar och kristendom. Ofta är man besviken, sårad eller bitter. Kanske man har någon erfarenhet av Gud och Jesus, men så har man drivit bort, och lägger all skuld på Gud eller församlingen. Evangelium är tråkigt, mötena är tråkiga. Fikat efter är också tråkigt! Hade det varit litet fart på predikanten hade man kanske hållit ut, men han är också

tråkig. Man har många erfarenheter av tråkiga predikanter och möten, som man gärna berättar om. Så kommer man med sina åsikter om församlingen. Den behöver bli mera up-to-date, mera anpassad till den tid vi lever i. Och så säger man att man föredrar en kväll framför TVn. Eller kanske går man på bio eller någon fotbollsmatch för litet verklighetsflykt. I dessa tillställningar jag nämnt är man publik och åskådare. Om man föredrar att vara publik, så har man aldrig fått något på ett väckelsemöte. Gud är inte en gud för publik, och det Guds församling erbjuder är inte verklighetsflykt eller underhållning. Vi har inga talare i världs-

*Många gånger
har jag fröjdats
över vad Paulus
skriver i Efesier-
brevet; att vi är
utvalda i Kristus
förrän världens
grund var lagd.*

klass, inga musiker och sångare som får dig att falla av stolen i beundran. Om du kommer till väckelsemöte för att få show och underhållning, så har du kommit fel och vi har misslyckats totalt, för vi har ingenting att underhålla med. Tack och lov, pris ske Gud!

Vi lever i en tid då man måste komma med något lättsmält för att lyckas. Något som är enkelt och inte fordrar något av människan. Med de kriterierna misslyckas vi totalt. För Gud kan inte konsumeras eller förbrukas. Du kan älska eller hata Gud. Du kan tillbedja eller förbanna, men

du kan aldrig förbruka vår Herre. Evangelium är inte en karamell som du kan hålla i handen och välja att suga på eller kasta bort. Evangelium är en livboj som kastas ut till människan som upplever att jag sjunker ner i bottenlös dy och vet inte hur jag ska överleva. Evangelium är givet åt människor som inte har behov av underhållning, men av räddning från döden. Evangelium är Guds svar till människans förtvivlade rop när hon upplever att hon sjunker. Det finns ingen som kan komma mig till räddning. Det är kvicksand, jag sjunker! Då är evangelium där som en livboj som kastas ut.

Människor stormar fram och rycker himlen till sig. Det är berättelsen om mitt liv och mitt förhållande till evangelium. Synden drog nedåt, och jag upplevde att det fanns ingen möjlighet till räddning. Det enda hoppet var att ropa till Gud om räddning, Ty det finns inte något annat namn givet under himmelen genom vilket vi kan bli frälsta. Om ett väckelsemöte är något av det mest tråkiga du kan tänka dig i ditt liv, då har du inte förstått allvaret i din situation. Då har du inte förstått att du är en syndare på väg mot evig förtappelse. För om du hade förstått det, då hade du förstått att evangelium är ditt enda hopp om räddning.

David skriver i Psalm 18: -Dödens band omgav mig, fördärvets strömmar förskräckte mig. Dödsrikets band omslöt mig, dödens snaror föll över mig.

Och det här är egentligen beskrivningen för varenda människa innan hon kommer till ett möte med Gud. Men David hittar lösningen och vägen ut ur sin situation:

"I min nöd åkallade jag Herren, till min Gud ropade jag."

Och så kommer den underbara beskrivningen av en Gud som hör, en Gud som handlar, en Gud som svarar:

"Han sänkte himlen och for ner."

Och så heter det från vers 17:

-Han räckte ut sin hand från höjden och

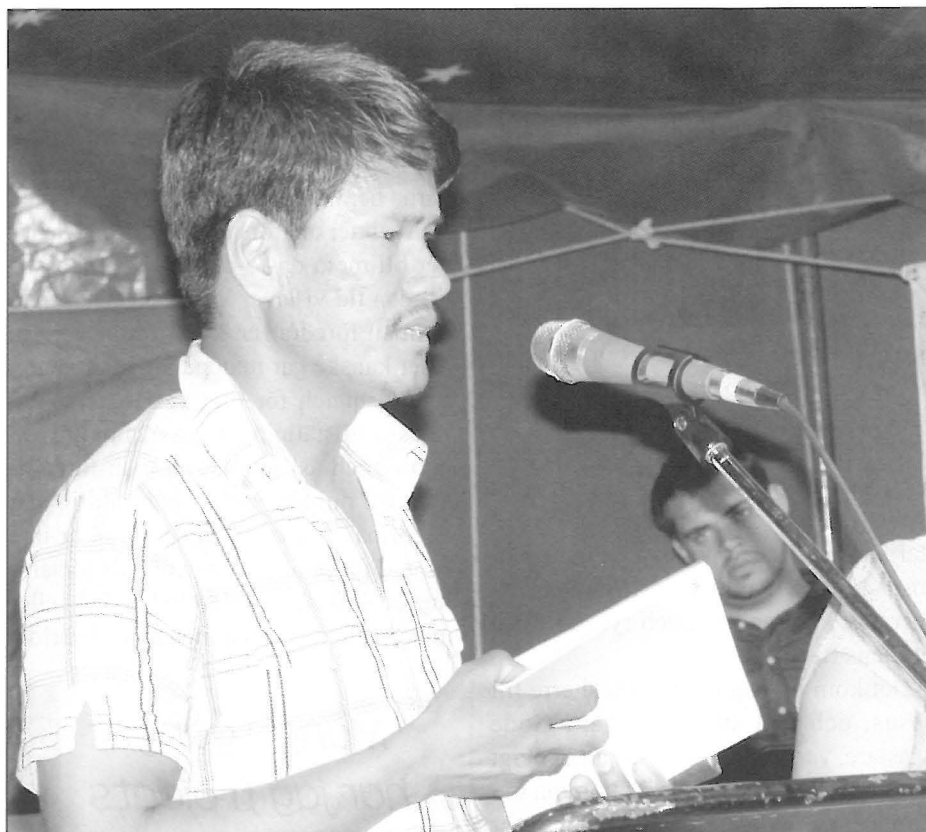
grep tag i mig, han drog mig upp ur de stora vattnen. Han räddade mig.

Pris ske Gud! I norska bibeln står det "Han frälste mig."

Detta är mitt vittnesbörd. Då allting var hopplöst, då böjde han sig ner och grep tag i mig och lyfte mig upp och satte mina fötter på klippan. Många gånger har jag fröjdats över vad Paulus skriver i Efesierbrevet att vi är utvalda i Kristus förrän världens grund var lagd. När jag har tänkt på detta bibelord, har jag sett framför mig hur i den förgångna evigheten, där den treenige guden befinner sig, och ser framåt i tidsåldrarna att det kommer en dag 1974, då Michael ska födas. Om inte en försoning vinnns, så kommer han att växa upp utan hopp och utan Gud i världen. Men så finns Sonen där, pris ske Gud, och han säger: jag är villig att lägga av min härlighet, jag är villig att stiga ner till jorden och dö på ett kors, för att Michael ska kunna växa upp till ett hopp om frälsning. Och när han ropar i förtvivlan om räddning, så är jag där med min nåd för att lyfta honom upp. Halleluja!

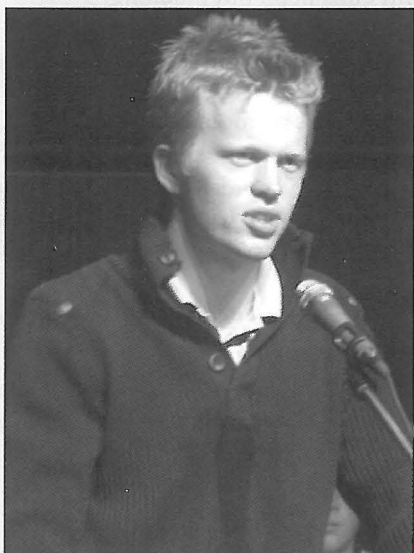
De som stormar fram, rycker himmelriket till sig. Pris ske Gud! Om du upplever att du håller på att sjunka, så ropa, så kommer Herren att svara. Han kommer att ta tag i dig, lyfta dig upp och sätta dina fötter på klippan. ■

Jesus be

Ram Bahadur Tamang från Nepal ger sitt vittnesbörd i ett väckelsemöte under sommarkonferensen.

Hoppet bortom det synliga

Vittnesbörd av Zebastian Vidén

Vi lever i en natt. Vi har fått mycket god undervisning de här dagarna om hur det är ställt i världen nu och hur synden tilltar och allt tyder på att det verkar bli allt mörkare i världen och hårdare för den som vill leva för Kristus. Häromnatten var jag jour, och gick ut på gården ganska tidigt. Då fick jag se något underbart. Jag fick se gryningen. Och det talade till mig väldigt. För oss som är ljusets barn, som har tagit emot Jesus i våra hjärtan, stannar det inte vid den här

natten. Vi har ett hopp bortom det som syns för blotta ögat. Men samtidigt, om vi läser i Guds Ord förstår vi att den här gryningen som bryter in när solen går upp över jorden också kommer att innebära en dom över allt ogudaktigt. Vi läser om hur det gick för Sodom och Gomorra. Den dagen då Lot gick ut ur Sodom, lät Herren eld och svavel falla ner över slätten där. Så det gäller för oss att ha vår sak klar med Gud, och vara där han vill att vi ska befinna oss.

friade mig!

Ram Bahadur Tamang kommer från Nepal. Som barn lärde han sig leva som buddist och förblev den religionen trogen till dess han under en sjukdomstid för två år sedan fick möta Jesus till frälsning. Ram försökte sedan få bli döpt till Krsitus i sitt hemland, något som inte lyckades. I våras kom han i kontakt med Maranataförsamlingen i Stockholm genom ett torgmöte på Sergels torg. Kort därefter fick han möjligheten att gå dopets väg och begrava den gamla människan. Läs här en del av broder Rams vittnesbörd.

Halleluja till Jesus, prisad vare Gud! Jag vill tacka vår Herre Jesus för att han hjälpt mig. Det är Guds plan att jag är här idag. Jag vill speciellt tacka Maranataförsamlingen; hela maranatafamiljen som har stött mig, så att jag har fått döpas. Jag är glad över er alla. Jag har varit bara tre månader i Sverige. Första tiden sökte jag efter en bra församling att gå till, och lyckligtvis träffade jag Maranatasyskonen på torget och fick en god kontakt med dem. Och nu är jag här tillsammans med er. Tack så väldigt mycket, jag älskar er alla!

Nu har jag varit med i mötena i församlingen så ofta jag kunnat under en månads tid. Jag känner ju inte alla personligen vid namn, men jag vill i alla fall tacka er alla, och särskilt brodern som idag döpte mig.

Jag var förr buddist. Jag har familj; min fru, ett barn och min svärmor. För två år sedan blev jag en kristen. Jag ville döpas hemma i Nepal, men jag fick inte möjlighet, och jag är så glad att jag fick döpas nu. Det här är en stor händelse. Min Herre har gett mig så mycket.

Den berättelse jag vill delge er, hände då jag var omkring 25 år gammal. Jag blev sjuk med något besvär i strupen och kunde inte andas obehindrat. Det var en allvarlig sjukdom, jag trodde att jag skulle dö och gick många gånger till doktorn, men doktorn sa att det var inga problem med mig. Till slut gick jag, som det är brukligt i vår kultur, till en häxdoktor. När jag varit hos honom blev jag litet bättre, men det här problemet återkom ständigt, och jag blev så trött på det. En del av mina vänner sa: -du måste byta religion, då kanske du blir

bra. En dag gick jag till en kristen kyrka och pastorn där gav mig en bibel. Efter en tid åkte jag till Saud-Arabien och var där i tre månader. Plötsligt återkom mina problem. Men jag var glad att jag hade en bibel och tänkte att nu borde jag bedja. Jag visste inte hur jag skulle bedja men läste i bibeln och försökte bedja. Efter någon vecka blev jag bättre, och tänkte då att det kanske finns en makt från Gud i Bibeln. Då började jag tro på Gud och Jesus.

Drygt ett år senare hände något väldigt speciellt i mitt liv. Jag sov och hade en dröm, en otäck dröm. Det var likasom en orm som kröp in genom min mun ner i min mage. Då vaknade jag plötsligt upp från drömmen, och undrade vad som hänt. Nästa dag började samma gamla problem igen, väldigt kraftigt och jag trodde att jag skulle dö. Till en indisk, kristen kamrat som arbetade tillsammans med mig sa jag: -Broder, jag har fått ett problem! Då sa han: -Var inte rädd. Du ska be till Gud, mer och mer. Jag försökte att bedja mycket, jag bad Gud hjälpa mig, för jag tänkte att det här onda som kommit in i mig i drömmen var Satan. Efter tre dygn drömde jag igen att jag blev befriad. Nu var jag fri, och prisade Gud!

Efter detta har jag inte någon gång fått tillbaka dessa problem. Jag har många fler vittnesbörd, och jag ger all ära till den levande Guden. Jag tror också på Jesus som dog, blev begraven och uppstod efter tre dagar. Herren är framför oss. Även om jag lämnar detta land, ska jag aldrig glömma denna stora, glada dag, med den underbara händelsen då jag fick döpas. Gud välsigne er alla! ■

Nepal ligger på Himalayas sydsluttning mellan Kina i norr och Indien i söder. Dess geografi är varierande med slättland i söder och höga bergskedjor i norr. Delar av världens högsta berg, Mount Everest, ligger där.

Med sina knappt 30 miljoner invånare är Nepal ett av världens fattigaste länder. Huvudnäringen är jordbruk.

Fram till 1990 har landet varit en absolut monarki med kungen som direkt regent. På grund av påtryckningar från folket gick kungen med på en politisk reform vilket ledde till att kungen blev statschef och att en statsminister utsågs till regeringschef. Den 28 maj 2008 avskaffades monarkin och en demokratisk förbundsrepublik infördes.

Nepals regeringar har dock varit mycket instabila. Ingen regering har sedan 1991 överlevt mer än 2 år.

Nepal har tre större befolkningsgrupper; indonepaleser, tibetonepaleser och en urbefolkning bestående av fyra olika folkgrupper. Officiellt språk är nepali. Därutöver räknar man med inte mindre än 12 andra större språk och totalt ca 40 språk och dialekter. Hinduismen är största religionen med ca 90 % anhängare. Buddhismen räknar med ca 6% och islam ca 3%. Om de kristna finns inga officiella uppgifter. (Källa: Wikipedia)

Nepal ligger insprängt mellan Kina i norr och Indien i söder.

Erik Byrskog, Piteå, 85 år:

-Jag har levt ett rikt liv

Midnattsropets medarbetare Ulla Näsholm, som dessutom i många år varit Maranataförsamlingens evangelist och missionär, åkte för en tid sedan och hälsade på ett äldre par i Piteå. Dessa syskon hade betytt mycket för Ulla när hon som ung mötte Jesus Kristus till frälsning, och sade ja till kallelsen att tjäna Gud med hela sitt liv. Ulla kunde inte motstå att göra ett litet reportage från besöket, och här får vi också en glimt från vad de fått betyda för att Ulla kunde komma i tjänst för Gud i själavinnande, själavård och även som medarbetare i Midnattsropet!

Tillsammans med sin hustru **Sonja**, bor **Erik Byrskog** sedan några år i Piteå. De har verkat för Gud i många år. "Det är roligt att predika", säger Erik. Och det har han gjort alltsedan han blev frälst vid 14 års ålder.

Både Sonja och Erik upplevde en kallelse till Kina och förberedde sig för uppgiften. Under väntan på att det skulle bli möjligt att resa tjänade de Gud på olika platser i Sverige.

Erik kommer från Ljungby i Småland. Föräldrar och morföräldrar var troende och med i missionsförsamlingen i stan. Gud kom med väckelse som berörde människor, de kom i syndanöd, blev frälsta, döpta och många blev vittnen i Sverige, men också i andra länder. Erik och hans syskon kom att tillhöra baptistförsamlingen. System **Astrid**, reste till Indien som missionär, medan Erik förberedde sig för Kina. "Församlingen blev en plantskola för missionen", säger Erik.

När han var i tjugooårsåldern hade Erik en evangelisttjänst i Näsinga och där träffade han Sonja som sen kom att bli hans hustru.

Förutom pastor- och evangelisttjänst

gick makarna dåvarande Örebromissionens missionsskola i tre år, Erik 1945-48 och Sonja 1948-51.

Erik gjorde ett avbrott från sin pastors-tjänst för att under en tid intensivplugga kinesiska. **Wilhelm Bergling** som verkat i Kina under lång tid blev hans lärare. Wilhelm Bergling var luthersk präst som senare blev troendedöpt i Stockholm.

Tiden gick och missionsarbetet i Kina lät vänta på sig. Det hindrade inte Sonja och Erik att vara missonärer i Sverige. Familjen växte, Erik förestod församlingar på olika platser i Småland bl a och kom efterhand att flytta till Norrland. Sundsvall var den första norrlandsstad de verkade i och efterhand drog det längre och längre norrut.

Friluftsmöte

Nu kommer ett mycket personligt vittnesbörd om församlingen i Sundsvall och familjen Byrskog, som vid här tiden hunnit utökas med fyra barn, alla under skolåldern. I samma område bodde jag, en ung tjej på flykt. På flykt från Gud och från den väg han hade visat och in i en något säkrare och mer välordnad tillvaro.

Så hördes plötsligt sång från omgivningen, gamla väckelsesånger som jag så väl kände igen ljud och jag kunde inte identifiera varifrån de kom – jag blev helt skakad, Guds chockbehandling kändes det som. Församlingen hade friluftsmöte i familjen Byrskogs trädgård. Det fick jag långt senare veta.

Ganska snart kom jag i kontakt med församlingen och fick min relation med Gud återupprättad. Det stod klart att de planer och tankar jag haft om livet och framtiden fick vika. Som ett första steg anmälde jag mig till en bibelskolekurs i Örebro.

Familjen Byrskog inbjöd mig att bo hemma hos dem efter bibelskolans slut.

Generöst öppnade de sitt hem för mig och under de månader jag bodde där kände jag mig aldrig "i vägen". Jag sov i soffan i vardagsrummet, barnen kom in ibland och busade på morgonen – jag stormtrivdes.

Det var Guds speciella omsorg om mig och jag tackar Gud för vad familjen betydde för mig under den första tiden som en Jesu Kristi lärjunge.

Lite kontakt genom åren har jag haft med Sonja och Erik och har nu också hälsat på dem i Piteå, där de bor sedan några år tillbaka.

För ett år sedan bodde de nästan granne med den församling de nu är med i, Strömnäskyrkan. Bekvämt och snabbt kunde de själva gå ner till kyrkan och vara med i möten och sammankomster. Nu har församlingen byggt en ny kyrka, en bit utanför stan. Det skulle göra det svårare för dem som bodde inne i stan att ta sig ut till lokalen.

Men församlingen har ordnat en slags jour-tjänst – varje söndag går en eller ett par bilar ifrån den gamla lokalen och till kyrkan – ingen som vill till söndagens gudstjänst ska hindras av dåliga trafikförbindelser.

Själv har Erik predikat i olika församlingar i Norrbotten ända till för några år sedan då han drabbades av stroke och inte längre kör bil. Avstånden i Norrland gör bilen till ett måste för många människor. I Sjulsmark, ett samhälle mellan Luleå och Piteå har han efter sin pensionering haft ett särskilt ansvar att samla vänner till möten och bibelstudier.

Det tycks finnas en andlig succession i familjen. Erik och Sonja gick Missions-skolan, det gjorde också system Astrid och de hade siktet inställt på de yttre

fälten. Astrid kom till Indien, medan Sonja och Erik trots de förberedelser de gjort inför resan till Kina kom att förbli i Sverige och där verka som missionärer.

Sonen **Samuel** gick också Missions-skolan, men hans tjänst fick en annorlunda utformning. Han studerade teologi, doktorerade för några år sedan och fick en professur i Lund, där han nu verkar.

Plötsligt inbjöds han till Kina för att ha en föreläsningsserie om "Bibelforskning". Teologiska fakulteten utanför Hongkong står som inbjudare och tillsammans med universitetet i Peking delar de "gästpredikantens" tid. I höst kommer besöket att ske och räcker en och en halv vecka. Denna gång, kan vi väl säga. Vad vet man om framtiden och

Sonja och sonen Samuel.

vad Gud har planerat.

Han vill människors frälsning idag och NU!

Omvändelse

Det har redovisats uppgifter om kristna församlingar, mestadels små husförsamlingar på olika platser i Kina.

Den evangeliska tron kolliderade med den politiska uppfattningen att ingen Gud finns och under kommunisttiden hamnade många i fängelse.

Brottsrubriceringen formulerades lite

olika, ibland vag och otydligt men alltid syftande på brott mot staten.

Enligt rapporter finns nu många kristna i Kina, så många att man talar om att sända missionärer till den övriga världen. Den världsvida evangelisationen som utgår från församlingar i Kina, "Tillbaka till Jerusalem" visar Jesu missionsbefallning i funktion.

Gud har kontroll över vad som händer. Den fruktansvärda tragedi som nyligen svept över Kina, och även andra platser på jorden, kan vara födslovänder till en ny tidsålder.

Sonja och Erik som i så många år bett för det kinesiska folket och som nu genom sonen Samuel får se hur han får vara med på det akademiska planet och förkunna evangelium, gläds naturligtvis över vad som sker och vad Gud förmår och hur trofast och nådig han är.

Erik säger:

-Nu ser jag fram emot en besöksperiod i Sverige, en väckelse som griper tag och kan förändra förhållanden. Fick jag inte tro att det skulle ske i slutändan innan Jesus kommer tillbaka, skulle jag inte orka.

Erik är mycket färdig om situationen i kristenheten i Sverige, även om han lite nostalgiskt kan nämna om "gamla tider", tre möten varje söndag, omvändelse, syndanöd och långa bönemöten.

Att väckelse också är en dom är vi överens om, och framför allt Gamla Testamentet påvisar det tydligt. I Ps 119:126 sägs det också: "Det är tid för Herren att handla, ty de hava gjort din lag om intet."

Vad är den viktigaste frågan för kristenheten idag, frågar jag honom.

-Det är omvändelsen. Frikyrkligheten har tappat både omvändelse och dop. Förkunnelsen är i hög grad väldigt urtunnad.

De orden från en väl beprövad Herrens tjänare manar till eftertanke och kanske också till omvändelse så att vi var och en, också i tidens avslutning, får vara med som skördearbetare.

- Jag har levt ett rikt liv, poänterar Erik igen. Sonja nickar instämmande.■

Bibel- och lärjungaskola 18/10 - 2/11

Dagliga bibelstudier
Väckelse- och missionsmöten,
Evangelisation i Stockholm
Direktsändningar över Stockholms närradio.

Arr: Maranataförsamlingen i Stockholm
Information och anmälan: Tel 08 - 98 56 83

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Månd - fred 8.00 - 8.30

Lörd - sönd 8.00 - 9.00

Må & onsd 18.00 - 19.00

Må - Tors 23.00 - 23.30

Lörd - Månd 2.00 - 2.30

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Lyssna via internet:
www.maranata.se

Väckelsemöten i Oslo centrum

Pilgrimsfolket i Norge inbjuder till
tältmöten. Vittnen och sångare från
Norge och Sverige medverkar.

Datum: 10 - 14 september 2008
Plats: Youngstorget, Oslo sentrum
Tel: (+47) 63 96 12 20
E-post: post@pilgrimsfolket.no
Hemsida: www.pilgrimsfolket.no

Beställ undervisning på CD!

Möten sommarkonferensen 19-27/7 - 08:

- 080720 11.00** Inledning Samuel Hafsahl, predikan Jan Egil Hafsahl. *Andens liv.*
- 080720 15.00** Med evangelium i en postmodernistisk tid. Jan Egil Hafsahl
- 080720 19.00** Väckelsemöte. Ulla Näsholm, Stina Fridolfsson, Berno Vidén
- 080721 11.00** Inget Babyloniskt förvaltaransvar 1 Hans Lindelöw
- 080721 15.00** Att förstå tidstecken. Bibelstudium B V Henry
- 080722 11.00** Inget Babyloniskt förvaltaransvar 2 Hans Lindelöw
- 080722 15.00** Att förstå sin tid 1 Berno Vidén
- 080722 19.00** Väckelsemöte. Tage Johansson, Gertrud Johansson, Hans Lindelöw
- 080723 11.00** Att förstå sin tid 2. Berno Vidén
- 080723 15.00** *Andens liv i lära ochandel* Tage Johansson
- 080723 19.00** Väckelsemöte. Allan Lundgren, Marise Näsholm, Ulf Östeby, Zenonas m fl
- 080724 11.00** Gör Jesus till konung! Robin Widén
- 080724 15.00** Lärjungaskapets villkor. Emanuel Johansson
- 080724 19.00** Väckelsemöte. Asta Olausson, Michael Dakwar m fl
- 080725 15.00** Sann eller falsk kristen enhet 1. Stig Andreasson
- 080726 11.00** Sann eller falsk kristen enhet 2. Stig Andreasson

- 080726 15.00** Dominikanska Republiken och Haiti i fokus. Karin och Berno Vidén
- 080726 19.00** Väckelsemöte. Roger Lindroos, Michael Hafsahl, Kjell Roos m fl
- 080727 11.00** Predikan av Hans Lindelöw
Dop av broder fr Nepal!
- 080727 15.00** Syskon från Pilgrimsfolket sjunger o vittnar, predikan av Paulus Eliasson
- 080727 19.00** Väckelsemöte. Ran fr Nepal, Gertrud Johansson, Stig Andreasson m fl

Övriga mötesinspelningar:

- 080803 11.00** Utvald av Gud Berno Vidén

Tältmöten Rålambshovsparken:

- 080807 19.00** Väckelsemöte. Tage Johansson, Hans Lindelöw, Berno Vidén m fl
- 080808 19.00** Väckelsemöte. Ulla Näsholm, Karin Vidén, Märta Berg
- 080809 19.00** Väckelsemöte. Tage Johansson, Bengt Lindroos, Michael Hafsahl m fl
- 080810 15.00** Apostlagärningarna nu! Tage Johansson, Paulus Eliasson, Michael Hafsahl.
- 080810 19.00** Väckelsemöte. Ruben o Jörgen Lindroos, Verner Eriksen, Paulus Eliasson m fl

Pris: 30:-/CD
Beställningsadress: Se kontaktrutan

VÄLKOMMEN TILL MÖTEN HOS MARANATAFÖRSAMLINGEN!

Tider:

Månd-fred 12	Bönemöte
Tisd 12 & 19	Bibelstudium
Torsd 19	Bönemöte
Lörd 18	Ordet och bönen
Sönd 11	Ordets förkunnelse
Sönd 18	Väckelsemöte

För ytterligare information, se hemsidan,
Dagens Nyheters predikoturer och
kontaktrutan till höger.

LIVE- SÄNDNINGAR

Bibelstudier, väck-
elsemöten och
förkunnelse sänds
över internet!

www.maranata.se

(Mötena lagras också
för nedladdning)

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34, 161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Bok- & Bibliotek -08

Maranataförsamlingens bokförlag BMC
ställer ut på Bok- & Biblioteksmässan i Göteborg.

Skrifter av Arne Imsen:

Rättfärdighet från Gud (170 sidor)

Elden får inte slockna (246 sidor)

Fortsätt kampen (127 sidor)

Urval

Skrifter av Stig Andreasson:

Katolicismen i Bibelns ljus (60 sidor)

Nya trender och gamla stigar (124 sidor)

Datum: 25 - 28 september **Monter:** D 04:01

BLI KOMMISSIONÄR! BESTÄLL FLER MR!

Katolicismen i Bibelns och historiens ljus

Av Stig Andreasson

I en tid då kristenheten öpp-
nar sina dörrar för Påvekyr-
kan är denna bok ett medel att
informativt och sakligt varna
för utvecklingen.

Pris:

29:-

Böcker, musik m.m.

Listor över böcker, musik,
mötesinspelningar m.m. finner
du på vår hemsida, under fliken
Bällsta Mediacenter.

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)

Enkel 565:- (inkl. frukost)

Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

FRÄLST ELLER FÖRLORAD!

En ton från himlen

Vittnesbörd av Jörgen Lindroos från tältet i Rålambshovsparken 2008

Jag ska läsa ur Apostlagärningarna i Bibeln. Det handlar om Petrus och Johannes, som nyligen hade varit med om det stora undret på pingstdagen. De fick ta emot den helige Ande och fick kraft till tjänsten. De ställdes inför Stora Rådet, för folket ville inte höra talas om det nya som kommit. Det har alltid varit så för väckelsefolket, att det mött motstånd bland det etablerade.

-De kallade in dem och förbjöd dem att över huvud taget tala eller undervisa i Jesu namn. Men Petrus och Johannes svarade dem: "Döm själva om det är rätt inför Gud att lyda er och inte Gud? Vi för vår del kan inte tiga med vad vi har sett och hört." (Apg 4:18-20)

Det är också vårt budskap. Vi har sett någonting, och hört någonting. Det vill

vi berätta och förkunna för er. Jag personligen växte upp i ett kristet hem. Det kan vara lätt att tänka sig att jag bara följt med i det som har skett i min uppväxt. Men också jag fick en gång se att Lammet hängde på korset för min synd, och så fick jag höra tonen från himlen. Nu vet jag att jag inte vill gå någon annanstans eller vara någon annanstans än i Jesu efterföljd. För jag har sett någonting och hört någonting.

Tänk om också du kunde få se något här ikväll. Tänk om du fick se Lammet på korset och förstå att det var för din skull han gav sitt liv. Vi hoppas kunna förmedla tonen från himlen på ett så mäktigt sätt att också du fick del av detta!

Tag emot Jesus – det kommer du aldrig att ångra!